

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

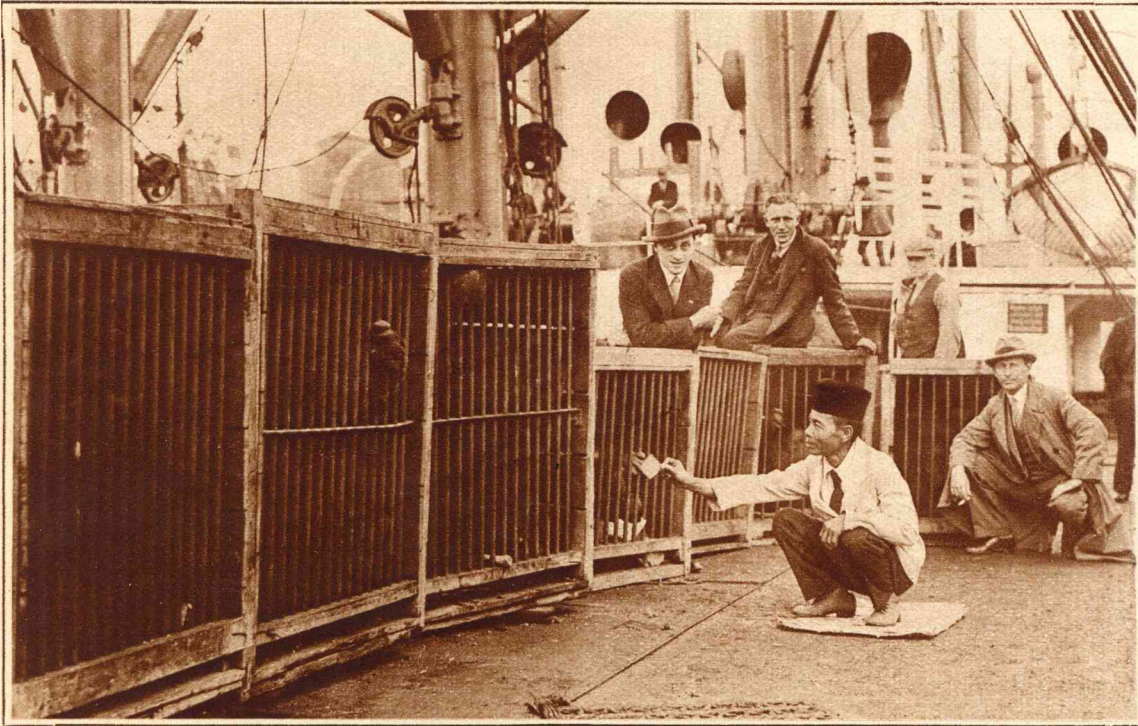
IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

„Lust je nog peultjes?”

Ja, zal iedereen zeggen, wanneer men gezien had hoe de kookkunst geleerd wordt in de Vakschool voor Meisjes „St. Anna” te Venlo, waar wij de vorige week een bezoek brachten en waarvan wij in dit nummer een serie foto's opnemen.

NIEUWS UIT HET BINNENLAND. In Rotterdam arriveerde de vorige week het Duitsche s.s. Anhalt, met een zevental reuzen oerang-oetangs aan boord. Een Maleier was als bewaker der dieren meegekomen. Achter deze, zittend, de heer v. d. Valk, die de dieren op Sumatra gevangen heeft.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 30 Sept. '29

Menier,

As onder 'nen gouwen regen, — zoo gong ik giesterenmergen naar de kerk. 't Had 's nachts gevoren en 's mergens sting 'r 'nen hoogen wind die deur de kruinen van de boomen rauschte. Zodoende vlogen er duizenden geele en bruine blaaiques in d'n rondte, die as kleine gekskes te keer gongen. Ochërme, — d'r dooiendaanske.... De nachtvorst had er 't leste bietje nattigheid uitgetrokken en d'n wind dee de rest.

Wa vlogen ze!

Mee troepkes gong 't omhoog, ja tot bij d'n kerkstoren en daar dwèrden ze omhene as veugeltjes om dan eindelijk neer te zakken op 't dak en mee 't geraas van d'r dorre puntjes daar af te glijen de goten in.

En toen de kerk uitgong, toen scheen 't zonneke. Was de weg en waren de daken nat van d'n verteerden vorst die er 's nachts opgeplakt was en slierden de blaaiques in de locht, laangs oew gezicht, ja in m'n pijp gong er eentje zitten amico, da mee 'n smeulend plekske d'r weer afsprong en verder fladderde en laggen de wegen 'nen voet dik mee 't bronzig goud van al die blaaiques beschenen deur 't zonneke, da dapper deur d'n herfst boorde.

't Was 'nen schoonen dag. 'Nen dag om in oew eentje deur de bosschen te gaan dwalen en oew longen vol te zuigen mee de lucht van de dorre blaaiques. Om ier en daar op 'n bankske te gaan zitten aan 't end van 'n laan en 't lieve leven stillekes aan te gaan zitten kijken. Net zoolaan da-galles vergit, ok oew eigen en oew baank en da ge mee open oogen te slapen zit van diep gepeins in zo'n tempel van niks anders as allemaal schoons. In 't atteljee van onzenlieveneer, die daar dingen neertoovert van eenvoudige schoonheid da-ge-r zat van zouw worren. Zo'n dag was 't. 'k Zee, „Trui”, zee ik toen 'k thuiskwaam, „k gaai wa stappen na d'n eten, 't is daarbuiten om op oew knieën te gaan zitten veur al 't schoons.” „As ge maar aan oew Zondagsche broek denken wilt,” antwoordde d'n lollige druppel, „waant as oew daar net 'n hondje veur gewiest is, dan ruimde 't zelvres maar, horre!”

„Keb veuls te veul honger om nouw te lachen, toeteloeris,” zee ik, „dalijk as ik die pan mee eieren en spek naar binnen eb, dan za 'k 't effekes doen, hoor!”

Maar toen me te schraansen zatten, — een van de gezelligste uurkes van de week, zoo 's Zondagsmèrgens, toen draaide Trui weer heelegaar bij. Ze was aan d'ren derden bak koffie toen ze zee:

„Ja, 't is wel schoon op den buiten. Ge snap nie, dat er nog zoo getamboereerd mot worren, dat 't jonkgoed nie zoo naar de groote stejen trekt teugeswoorig.”

Ik vuulde ze aankomen, amico, en hiew m'n eigen stiekum.

'k Weet nie of gij 't al wit, maar zemmen ier Boerinnenbonden opgericht, ziede, en die weeren d'r eigen as vrijwillige laandstürmers!

Tusschen twee hokskes, heel goeie instellingen, die boerinnenbonden, heel goed, maar as nouw de boerinnen ok al in vereenigingen gaan — keb 't jaren gelejen aan zien komen, keb 't oew indertijd geschreven ok, geleuf ik, — dan motten wij boeren op gaan passen, wa gij?

Waant as er 'n Ulvenhoutsche afdeeling komt — da ga net as mee de pokken, van stad tot dūrp, dan zouw 't wel 's kunnen gebeuren da Trui veur-zitter wier, waant zij hee dalijk de leiding as ze ergens tusschen zit. Ze snuift d'r neus 's op da ge van 't lawijd oew eigen 'n kinneke schrikt, en van die gelegenheid mokt ze dan gebruik om er 't heure 's van te zeggen. En as ze 't woord vast hee, dan 'n knap man die 't er afhaandig mokt. En nouw is 't 'n punt van 't program van de Boerinnenbonden, om te waarschouwen teugen 't trekken naar de stejen. Om 't dūrp en d'n boerenarbeid nie in d'n steek te laten veur 't stadsleven en wat daar allemaal aan vast zit. Da's 'n heel goei ding, 'n heel goei gedacht netuurlijk! Want wezenlijk waar, amico, daar zouw ik oew veul boekskes van open kunnen doen. 'k Zeg: da's een van de punten van de boerinnenprograms. Maar nouw zou ik gère zien, da Trui nie te veul mijn huis en hof in d'n steek liet om da ze zoo erg er veur moes gaan zūrgen, da-d-aandere, jongere wefkes thuis bleven, snapte. Zoas ge da zooveul ziet mee aandere vrouwenvereenigingen! Dan gaan ze zitten vergaderen dikkels veur zuigelingenzūrg en ze motten dan mee al die zūrgen d'r eigen kroost dikkels in d'n steek laten. En daarom, toen Trui da zoo zee, giesterenmergen, toen hiew ik m'n eigen laauw. „Zekers, zekers,” zee ik, en meteen stind ik op, „zekers, zoo is 't Trui, witte gij m'n pijp ok te leggen?” En ik piepte-n-m as de wederweergaai.

't Was er zoo schoon, zoo prachtig, zoo misterejeus schoon, da 'k er stil van wier.

't Zonneke viel mee plaskes deur de wiegende takken van de boomen en 't was, of die zonneplekskes allemaal op-en-neer sprongen over d'n grond. Of ze kat-en-muis dejen mee de blaaiques die daar ritselden en mee de musschen die er rondtitsten.

benejen, de schransers. 'n Kernijn schoot dwars over d'n weg, mee z'n lange ooren in z'n nek en op 't lest had 'n spinneke z'n eigen vastgemokt aan 'nen boom achter me en aan mijnen schouwer. 't Ding da beende-n-op z'n lange pootjes overentweert, tusschen mijn en dieën boom of 't werkedag was in plak van Zondag en mee studie en in bewonderink he 'k 'm afgekeken hoe ie z'n netje spon. Net aan 'n uiterste puntje van 'n rooi eikenblaaike had ie z'n draaike vastgemokt en aan 'n koppeltje van m'nen mouw op m'nen schouwer en daartusschen weefde-n-ie z'n ragfijne netje zoo schoon da-ge-r zonde van mokte om op te staan. 'n Knechtje van onzenlievenheer was dan aan d'n gaank om iets schoons te maken en toen 't klaar was en 't beestje in 't midden as 'n sterreke d'r inhong, toen schoot 'r 'n zonneke deur en was 't as 'n kaantwerkske van perlemoeren draaiques dat tusschen 't vurige rood van de eikenblaren te flonkeren hong. Ik dacht zoo: wa-d-emma wij mee ons groffe vingers toch weinig te beteekenen. Waant wie van ons doe-ge-t zo'n spinneke na om zo'n pracht van 'n dingske te weven, zóo dun, zóo persies en zóo uitgerekend! Ik sting veurzichtig op, 't draaike scheurde-n-af en 't netje hong naar benejen. 't Spinneke klom langs da-d-afgescheurde draaike, mokte-n-et vast aan 'n takske en gong weer in 't midden van z'n netje zitten. 't Had z'n werk gered. *Schoon!*

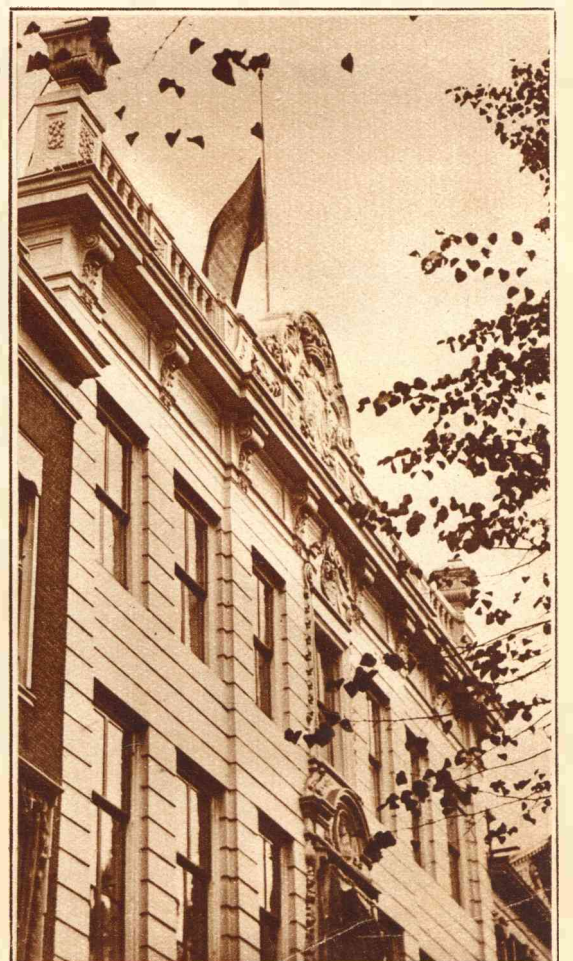
Elken stap die me doen deur onze natuur, amico, elk zo'n stap gaat laangs de grotste wonders van de fijnste pracht, maar dikkels zijn ons oogen te grof om 't allemaal te zien.

Me tippelen deur 't leven as hartstikkeblind en gaan op 't spoor zitten om ieversaans elders 't moois te gaan zien. Of... meschient ok wel, om te kunnen zeggen, da-me-t' gezien emmen, daar heel ver weg en op die wijs dan net te doen of me nie blind zijn! — Mee 'n spoorkortje onzen èremoei verbergen. Kom, ik schei d'r af.

Vannacht is 't 'n weer gewiest om er ginnen hond deur te jagen. D'n erft sting van den mergen blaank, d'r is dus veul te doen vandaag. Keb 'nen stulp rengelwater over m'n zielelement g'ad achter d'n gruuftenwagel van den mergen, da 'k drijvende thuiskwam. Efkes docht ik aan 't werk van 't spinnekopke van giesteren....

Amico, veul groeten van Trui en, as altij, gin horke minder van oewen

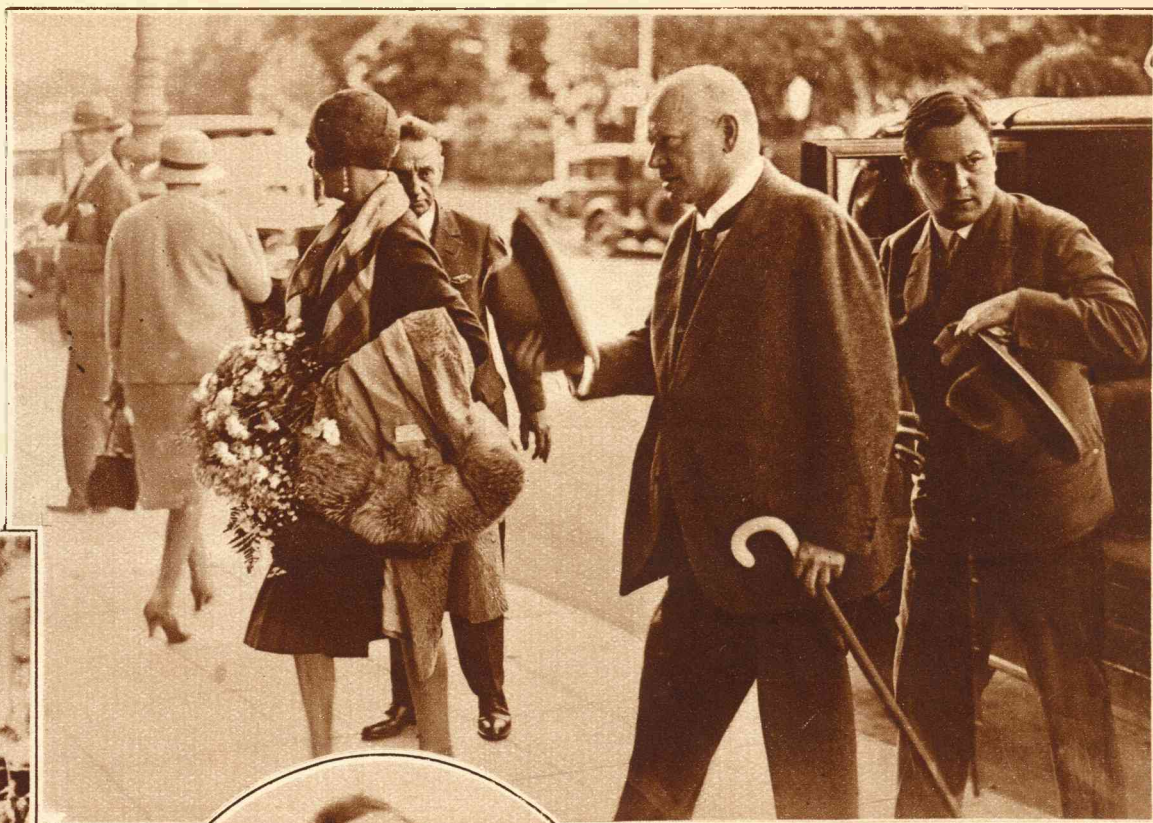
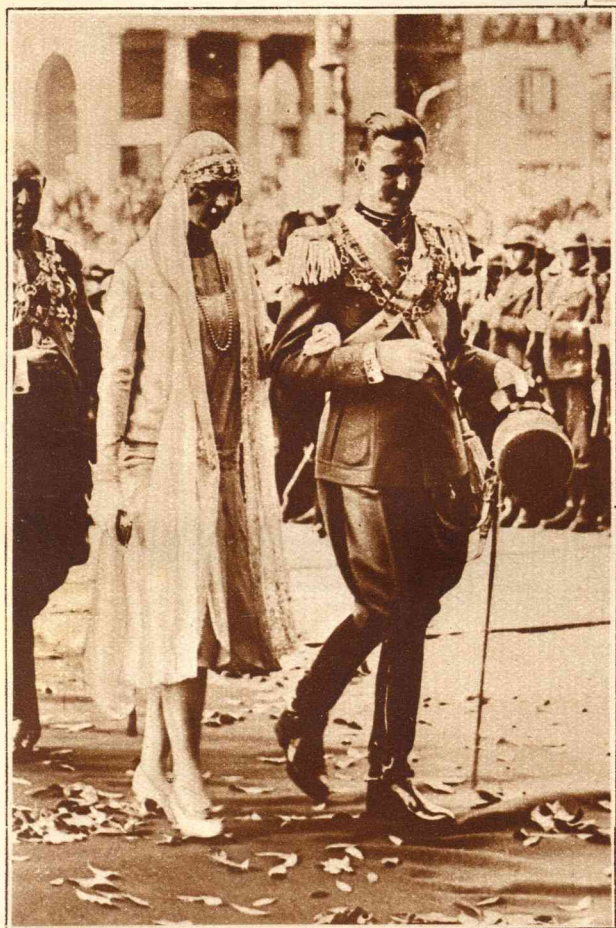
toet a voe DRÉ.

NIEUWS UIT HET BINNENLAND. Wegens het overlijden van Dr. Stresemann was de Duitsche rijksvlag van het Legatiegebouw in Den Haag halfstok geheschen.

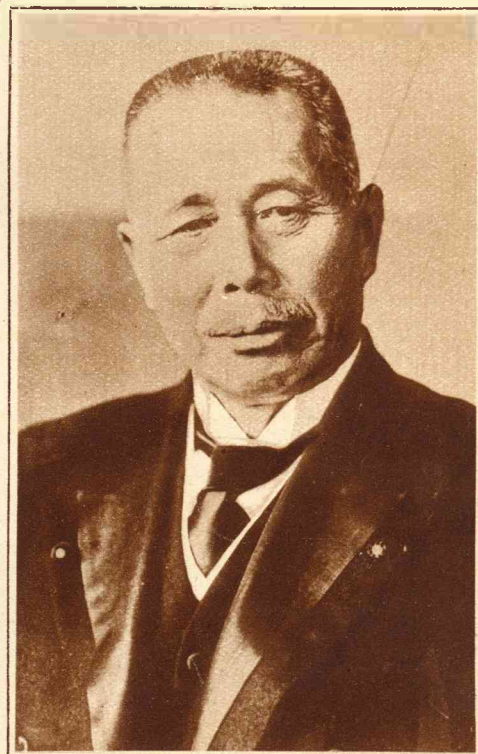
Nieuws uit het Buitenland

Na langen tijd tegengesproken te zijn, schijnt het nu toch waar te zijn dat Prinses Marie-José van België trouwen gaat met den Italiaanschen Kroonprins. Hieronder een foto die indertijd gemaakt is van het paar bij de huwelijksvoltrekking tusschen een neef van den Italiaanschen Koning en Prinses Anne van Frankrijk.

Dr. Stresemann, de Duitsche Min. van Buitenslandsche Zaken is plotseling overleden. Hierboven de laatste foto van den grooten staatsman toen hij in gezelschap van zijn echtgenoot en zijn secretaris op de laatst gehouden conferentie te Genève aankwam.

Hiernaast: Natuurlijk uit Amerika komt deze foto, maar deze jonge dame op een landbouwtentoonstelling met twee biggen een eersten prijs dervierf.

Baron Tanaka, de Japansche premier, is plotseling, tengevolge van een hartnerlamming, overleden.

Hiernaast: In Engeland heeft men een luchtschip gebouwd dat grooter is dan de Zeppelin en zeer luxueus is ingericht. Binnen korten tijd begint men proefvluchten te ondernemen.

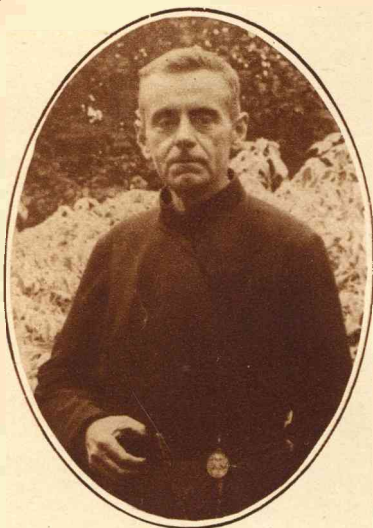

De stationschef te Roermond, de heer J. M. Sla (inset), vierde zijn 40-jarig jubileum bij de Ned. Spoorwegen. Zondag werd de zeer gezeiene chef door het personeel gehuldigd.

Te Geleen werd Zondag, in verband met de winkelweek, een reclame-optocht gehouden. De brandweer van Geleen rukte mee uit. De meisjes van Santos te Geleen zorgden, dat er dubbeltjes binnenkwamen.

LIMBURGSCHE FOTO- NIEUWS

Te Roermond herdacht Vrijdag 4 October de Z. Eerw. Broeder Herman bij de Paters Redemptoristen, Kapel in 't Zand, den dag, waarop hij voor 25 jaar geprofest werd. Het mocht den jubilaris niet aan belangstelling ontbreken.

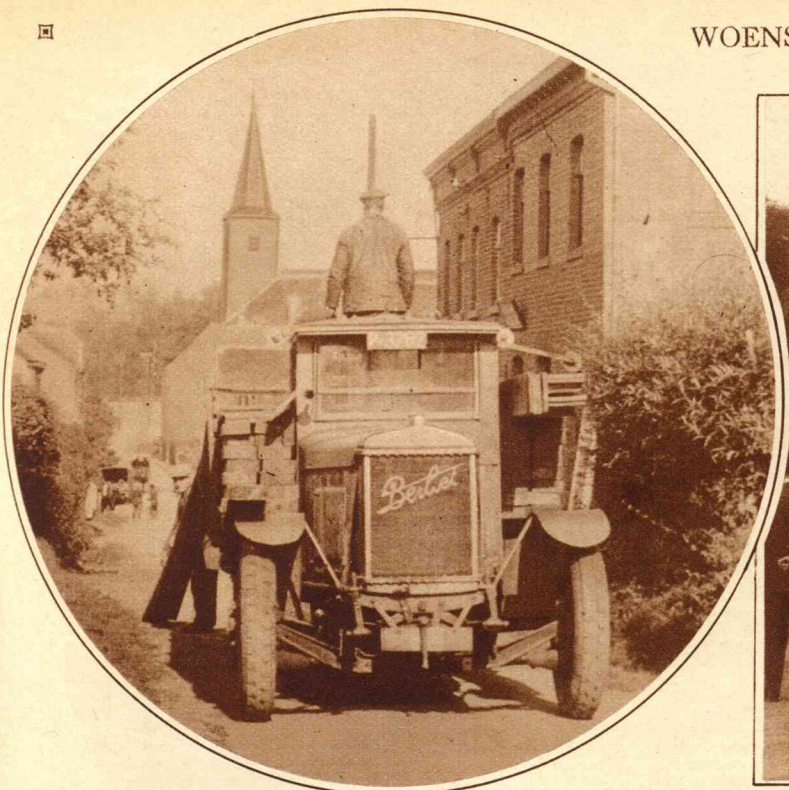
De echtelieden H. Persoon en G. Boul te Maastricht vierden onder groote belangstelling hun gouden huwelijksfeest.

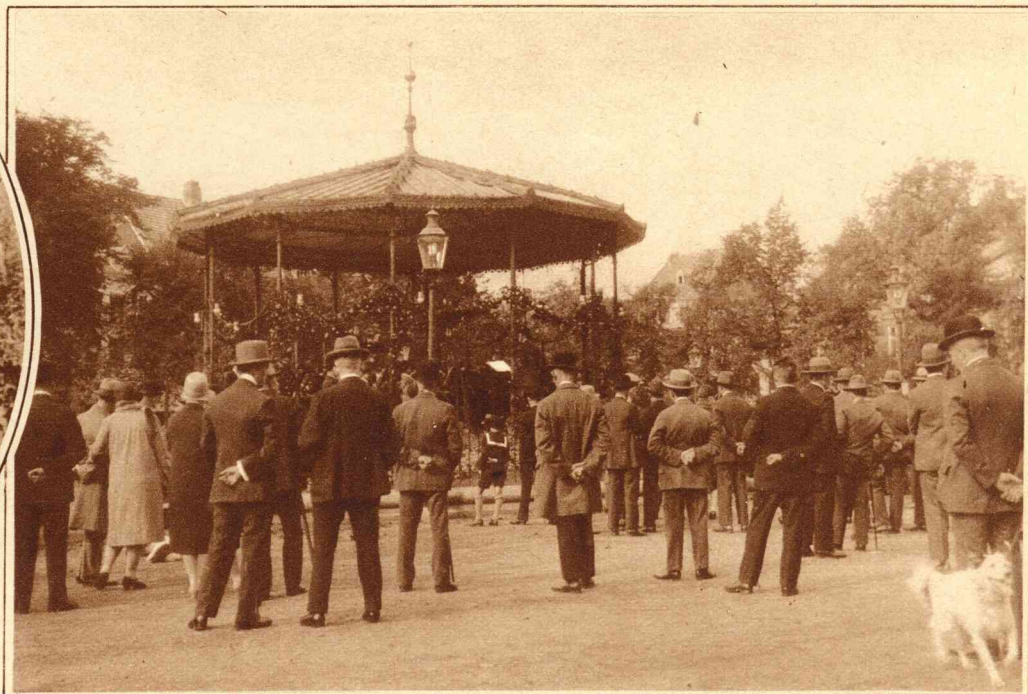
De heer J. H. Briels, directeur van het Post- en Telegraafkantoort te Venray, herdacht feestelijk het feit, dat hij vóór 25 jaren bij de P.T.T. in dienst trad. Zijn personeel heeft hem spontaan gehuldigd.

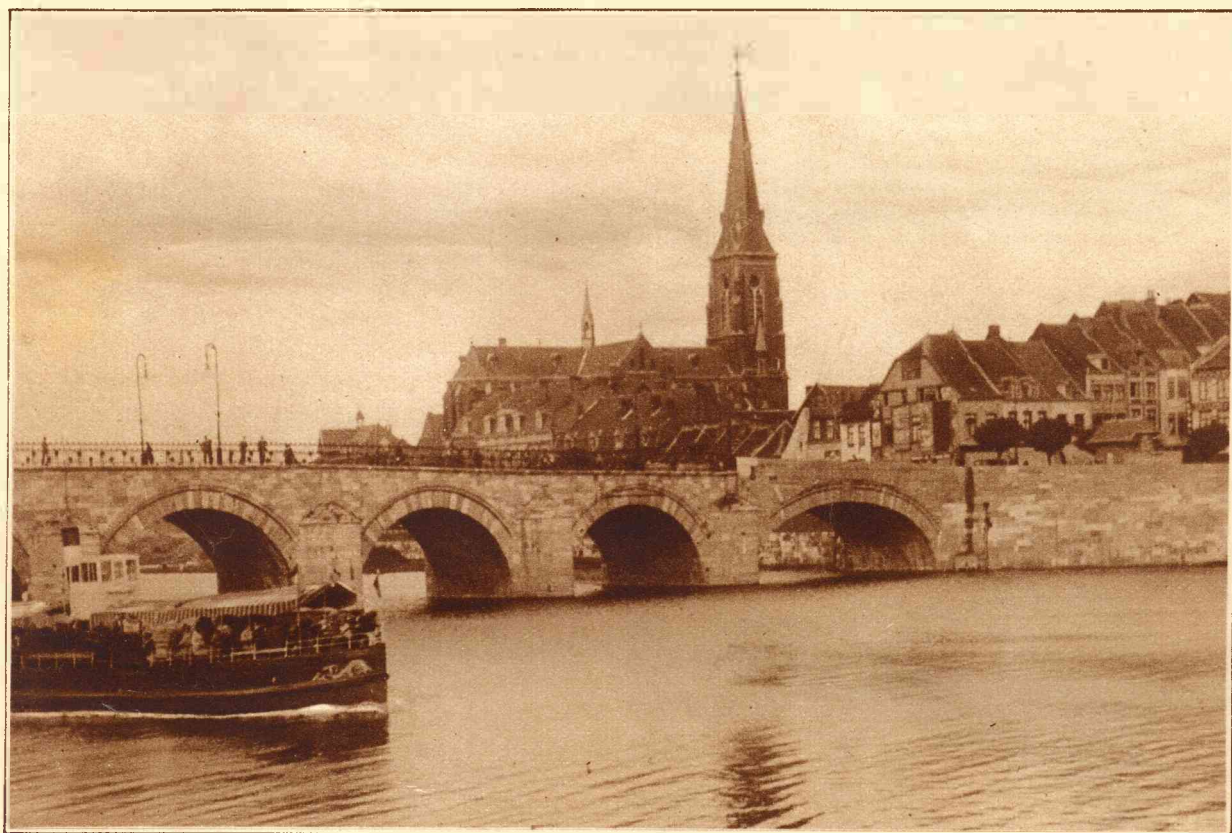
Het echtpaar Paulissen—Raaymakers te Borgharen (L.) mocht dezer dagen het gouden bruilofsfeest vieren, bij welke gelegenheid wij het krasse paar fotografeerden voor de feestelijk versierde woning, waar met familie en geboort het feest blijde is herdacht.

Op het land zijn de wegen soms zeer smal en niet aangepast aan het moderne verkeer. In de Krommestraat te Mechelen maakten wij deze foto, waaraan men kan zien, dat er, indien een zware vrachtauto op den weg staat, niet veel plaats meer over is voor een ander voertuig.

In Maastricht schijnt men, in tegenstelling met heel veel andere plaatsen in Limburg de goede gewoonte te hebben om tijdens de volksconcerten stil te staan en niet rond te wandelen.

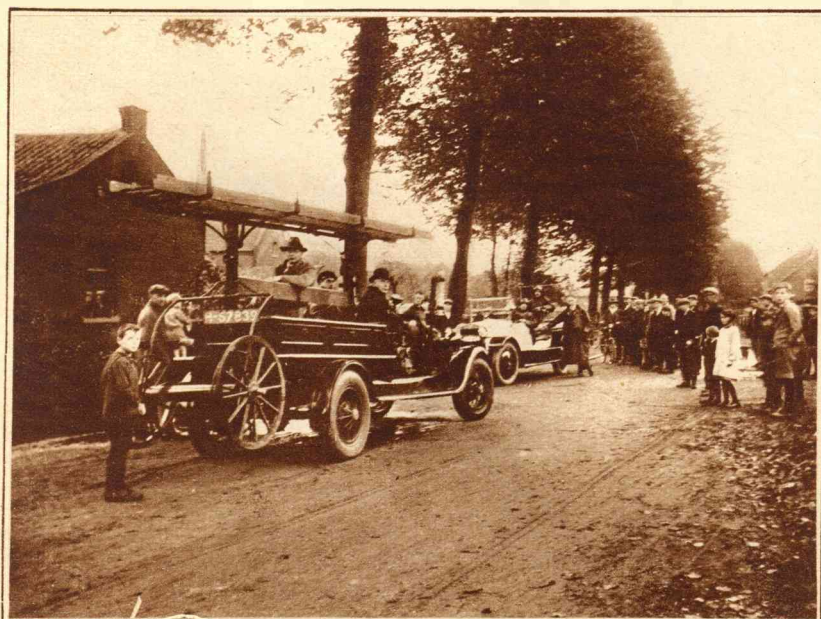

De Z.E. Pater Honorius Geervers uit Weert vierde in het klooster der Eerw. Paters Minderbroeders te Maastricht zijn diamanten kloosterfeest.

Bij de Gemeentelijke Gasfabriek te Roermond herdacht de hr. Schumacher Woensdag 3 October den dag, waarop hij voor 25 jaar in dienstbetrekking trad.

Maastricht heeft nu ook zijn plezierboot gekregen, waarmede kortere of langere tochten op de Maas kunnen gemaakt worden.

De vorige week had te Echt een demonstratie plaats van motor-brandspuiten van verschillend fabrikaat.

Dorpsgezicht te Eys bij wittem.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Als een man maar wil, dan kan hij alles! werd er in een gezelschap beweerd en Richard Standing was het daar roerend mee eens. „Zoo? Trouw jij dan eens met de verloofde van Prins Joachim van Latavia?” werd hem toegevoegd; „ik wed om duizend pond, dat je dat niet klaarspeelt.” Standing had in een dulle bui de weddenschap aangenomen, al begreep hij den volgenden morgen bij het ontwaken zelf niet, hoe hij zoo dwaas had kunnen zijn, vrijwel zijn heele vermogen op zoo'n manier te vergooien. Want dat lukte natuurlijk toch niet, hij zou het niet eens probeeren. Om zich te verstooten, gaat hij een vacantiereisje maken naar Kilbolton, waar hij Cicely Vane ontmoet, op wie hij hals over kop verliefd wordt. Die Cicely Vane, maar dat weet Standing niet, is juist de verloofde van den Prins, die hij volgens de weddenschap zou moeten trouwen. Zij heeft ook hem lief, maar haar vader wil, dat zij met den prins trouwt. Zoodra Standing dat alles weet, besluit hij het huwelijk tusschen Cicely en den Prins te verhinderen, iets, wat ook 'n Amerikaansch consortium wil, dat uit is op olie-concessies in Latavia en vreest, dat die aan Alheric Vane gegeven zullen worden, wanneer de vorst met diens dochter trouwt. In dienst van dat consortium reist Standing haar, als zij voor de huwelijksplechtigheid naar Latavia gaat, na. Hij spreekt haar nog, vóór zij Latavia betreedt, en zweert haar, dat hij op de een of andere wijze het huwelijk wel zal weten te beletten. Standing gaat naar het „Paleis in het Bosch”, waar de vorige Prins van Latavia, die krankzinnig verklaard is, door Joachim wordt gevangen gehouden, met de bedoeling dezen te bevrijden en weer op den troon te herstellen. Onderweg neemt hij met een aantal

mannen, die evenals hijzelf in dienst zijn van 't Amerikaansche syndicaat, Prins Joachim gevangen. De krankzinnige Prins is echter juist overleden en daar dit een streep door Standing's rekening dreigt te halen besluit hij zelf voor den bevrijden Prins Peter door te gaan. Hij verwekt een revolutie, die een onbloedig verloop heeft en hem op den troon van Latavia zet. Alheric Vane laat hij voor alle zekerheid op een kasteel gevangen zetten en aan Cicely, die den volgenden dag haar intocht in Latavia doet, vertelt hij de geheele geschiedenis. Het meisje, dat ook hem lief heeft, zwijgt natuurlijk, ook tegenover haar vader, en laat zich kalmpjes gevangen nemen, overtuigd, dat Standing er wel voor zal zorgen, dat haar niets overkomt. Zelfs ondergaat zij 'n verhoor, omdat in Latavia de meening heerscht, dat zij en haar vader, samen met Prins Joachim, het land aan „den vreemdeling” hadden willen verkoopen. Later hoort Cicely van haar vader, dat Standing werkt voor het Amerikaansche syndicaat en zij begint aan hem te twijfelen en juist als zij hem om opheldering wil vragen, komt haar vader binnen en herkent in Prins Peter Richard Standing. Van deze ontdekking wil Alheric Vane gebruik maken om Standing voor zich te laten werken, inplaats van voor de Amerikanen; wat hem echter niet gelukt. De gebeurtenissen volgen elkaar nu snel op.

De voornaamste is wel, dat Alheric en Cicely door een kriegsraad ter dood veroordeeld, maar vlak voor de ten uitvoerlegging van het vonnis door Dick bevrijd worden. Op hun vlucht naar de grens verneemt Cicely, dat Prins Joachim getrouwen om zich verzameld heeft en een aanval op Mintz, de hoofdstad van Latavia, wil wagen. Dick is dus in groot gevaar en zoodra de mannen door Dick daarmee belast, de vluchtelingen over de grens gebracht hebben, besluit Cicely terug te keeren om Dick te waarschuwen. Als boerinnen vermomd gaan Cicely en Martha, haar kamenier, per trein naar Mintz terug, waar zij, na allerlei moeilijkheden — er is een prijs van 10.000 kronen op haar hoofd gesteld — in slaagt, Dick te spreken te krijgen. Zij vertelt hem wat zij gehoord heeft en Dick geeft haar opheldering hoe hij er toe gekomen is, in dienst te treden van het Amerikaansche syndicaat. In den verdere loop van het gesprek vertelt Dick, dat hij er de voorkeur aan zou geven, zoo spoedig mogelijk zijn prinschap er aan te geven, en tenslotte wordt besloten, dat hij, als Prins Peter, een onderhoud zal aanvragen aan Prins Joachim. Als zijn vertegenwoordiger zal hij dan zelf, als Richard Standing, met Joachim onderhandelen, om dezen onder zekere voorwaarden zijn kroon weer terug te geven. Cicely zal Joachim het voorstel tot onderhandelen gaan overbrengen. Na allerlei moeilijkheden slaagt Cicely er in, in haar vermomming als boerin, tot Prins Joachim te worden toegelaten, zonder door hem erkend te worden. Zij heeft hem zoo juist gezegd, dat zij tot hem is gekomen in opdracht van personen, die het goed met hem meenen, en die bekend zijn met zijn plannen, om een aanval op Mintz te doen. Joachim gelooft echter niet, dat zijn plannen werkelijk in Mintz bekend zijn en zegt haar dit ook.

Toch is het de waarheid, Hoogheid,” antwoordde Cicely. „Er worden met opzet valsche berichten verspreid. Alle telegraafkantoren zijn door militairen bezet, en niemand mag Mintz verlaten, zonder eerst gefouilleerd te zijn. Alles wordt gedaan, om te zorgen, dat u niet wordt ingelicht.”

Zij zag bij het flikkerende licht van het haardvuur hoe zijn gelaat lijkleek werd. Haar woorden hadden klaarblijkelijk indruk op hem gemaakt, en zij kreeg een gevoel van voldoening. Voor Dick's plannen toch was het een allereerste vereischte, dat Joachim zou gelooven, dat zijn positie hopeloos was.

„Hoe kan ik weten, dat je de waarheid spreekt?” vroeg hij na enkele oogenblikken. „Wie heeft je met deze boodschap gezonden?”

„Ik heb u al gezegd, dat ik kwam van hen, die het goed met u meenen, Hoogheid.”

Zij kwam nu aan het moeilijkste deel van haar taak, en zij aarzelde even.

„De naam, vrouw. Als ik den naam hoor, zal ik weten, of hij een vriend is of niet.”

„Ik kom van Zijn Koninklijke Hoogheid Prins Peter zelf.”

Zij zag een uitdrukking van de grootste verbazing op Prins Joachim's gelaat komen. Een oogenblik heerschte doodsche stilte in het vertrek. Toen barstte de Prins in lachen uit.

„Vrouw! Of je bent gek, of je komt hier met verraderlijke doeleinden. Heb je nog een oogenblik gedacht, dat wij zoo'n verhaaltje zouden gelooven?”

„En toch is het de waarheid, Hoogheid. Prins Peter zelf heeft mij met die boodschap aan u belast.”

Hij sprong van zijn stoel op, liep op haar toe, en keek haar onderzoekend aan.

„Je weet dat je liegt. Ik zal je een minuut geven, om de waarheid te zeggen — om te bekennen, wat er achter deze monsterachtige valscheid steekt. Als je niet spreekt, zal ik je laten doodschieten.”

Terwijl hij sprak, keek hij op zijn horloge.

„De minuut begint,” zei hij.

„Ik spreek de waarheid,” stamelde zij. „Ik heb Prins Peter dezen avond alleen in zijn paleis gesproken en toen heeft hij mij gevraagd, u deze boodschap te brengen.”

„Een halve minuut,” riep Prins Joachim. „Nog een halve minuut, vrouw, en je gaat met deze leugen op de lippen de eeuwigheid in.”

Tot nog toe had zij gehoopt, dat haar onderhoud met hem zou kunnen geschieden, zonder dat zij haar identiteit zou behoeven te verraden. Haar allerlaatste wensch was, zichzelf als Cicely Vane aan hem bekend te maken.

„Hoe kunt u mij de waarheid laten zeggen, door mij dood te schieten?” vroeg zij.

Hij antwoordde niet; hij bleef maar op zijn horloge zien. Zij begreep, dat de hoop die zij gekoesterd had, ijdel was. Met een lusteloos gebaar rukte zij de sjaal, die haar hoofd bedekte, af.

„Joachim,” zei ze zacht, in het Engelsch. „Ken je me niet?”

Met een kreet deinsde hij achteruit, haar aanstarend, alsof zij een uit haar graf opgestane doode was.

DE TIENDE HOOFDSTUK

Verwonderd, nog niet geloovend, staarde Prins Joachim Cicely aan. Hij dacht, dat hij het slachtoffer was van een hallucinatie. Haar sjaal wierp zij van zich, om daarna ook haar pruik af te zetten en toen zij zich in haar volle lengte oprichtte,

'N GROOT GEHEIM!

stond daar eensklaps niet meer het oude grijze gebogen vrouwtje, maar Cicely Vane, met haar donker gebobd kopje.

„Cicely!” riep hij uit, „Cicely, mijn lieve Cicely!”

Nu hij overtuigd was, dat daar werkelijk het meisje voor hem stond, met wie hij zou trouwen, werd hij onmiddellijk weer beheerscht door zijn romantisch temperament. Was er beter materiaal voor een werkelijken roman dan hier? De Prins, verdreven uit zijn rijk, opgesloten tusschen de muren van een gevangenis met slechts enkele getrouwen, en die nu bezocht werd door zijn bruid. Zij zag, hoe de situatie hem in haar macht had,

hoe zijn geest zich plotseling geheel met het geval bezighield en hij het **No. 16** op zijn eigen romantische manier verwerkte. En ze dacht aan de woorden, waarmee Dick hem eens had gekarakteriseerd. „Die bioskoop-prins, die in film-teksten spreekt.”

Hij kwam op haar toe en zijn oogen, een oogenblik tevoren nog hard en wreed, drukten opwinding en voldoening uit. Hij zou haar in zijn armen genomen hebben, maar zij deed een stap achteruit en hield haar hand op. Dát was nu uit, daar wilde zij niets meer van weten. Het moest hem maar dadelijk duidelijk gemaakt worden, dat hij haar niet langer moest beschouwen als zijn aanstaande vrouw.

„Joachim,” stamelde zij, „dat is voorbij. Het moet je wel altijd duidelijk zijn geweest, dat ik niets om je gaf — dat ik niets meer was dan een pion op het schaakbord van mijn vader. Maar nu is alles veranderd en vermors dus nu geen tijd met te beweren, dat je iets om mij geeft.”

Hij kreeg een kleur van kwaadheid, maar hield toch hardnekkig vast aan de romantische mogelijkheden van het geval.

„Je bent me komen opzoeken, lieve, vermomd en met gevaar voor je leven...”

„Ik ben niet alleen terwille van jou gekomen,” viel zij hem vlug in de reden, „maar in de hoop, een onrecht te kunnen goedmaken en te voorkomen, dat vele onschuldigen zouden moeten lijden.”

Zijn gelaat betrok.

„Dus je wilt me vertellen, dat je niets om mij geeft?”

„Ja Joachim, niet het minste... ik heb je altijd gehaat, van het eerste oogenblik dat ik je gezien heb.”

In den geest doorleefde zij weer die treurige maanden van zijn zorgvuldig overwogen liefdesbetuigingen... hoe zij, voortdurend onder toezicht van haar vader, gedwongen was gevoelslos voor te wenden, die zij niet had. Het was haar een groote opluchting — een schitterend bewijs van haar vrijheid en onafhankelijkheid, in staat te zijn, hem ronduit en onomwonden te zeggen, dat zij hem haatte. En zij deed, alsof zij den vijandigen blik, die er in zijn oogen kwam, niet zag.

„Dat durf je me nu te zeggen, omdat je denkt, dat ik machteloos ben. Maar je zal eens zien, jij en je bourgeois-vader! Als ik mijn troon weer veroverd zal hebben, zal ik aan je beleedigingen denken. Evenals alle anderen die zich tegen mij verzet hebben, zullen jullie er voor boeten.”

Hij had zijn masker afgeworpen, alle romantiek was verdwenen. Hij was nu de bruto, hakend naar macht, om zich te kunnen wreken op hen, die hem hadden weerstaan.

„Dat zuivert de lucht voor ons volkomen, Joachim,” antwoordde zij kalm. „We hoeven dus nu niet meer te veinzen, geen van beiden. Nu het eenmaal uitgemaakt is, dat we alle twee hartelijk het land aan elkaar hebben, wil je misschien wel zoo goed zijn, even te luisteren naar de reden die mij er toe gebracht heeft, je hier op te zoeken.”

Hij werd echter zoo door zijn onberedeneerden hartstocht beheerscht, dat hij niet onmiddellijk zijn geest kon dwingen in den toestand, noodig om alles nuchter onder het oog te zien. Hij begon het vertrek op en neer te loopen, zoodat in het flikkerende kaarslicht zijn groteske schaduw op de zoldering zich telkens weer verlengde of verkortte.

„Ik zal je mijn meerderheid laten voelen, jou en je vader en allen die me hebben verraden. Je bent in mijn macht, meisje, vergeet dat niet. Ik heb maar een woord te zeggen en je wordt doodgeschoten.”

„En dan?” vroeg zij kalm.

Tandenknarsend keek hij haar aan.

„Dan... Maar wat zou jou dat kunnen schelen? Jij zal dood zijn en er zal niemand wezen om je te wreken. Verbeeld je maar niet, dat ik niet weet, wat er omgaat. Het volk haat je. Je zou zelfs zijn doodgeschoten — hoe je ontsnapt bent, mag de duivel weten.”

„Je schijnt niet erg over mij getreurd te hebben, Joachim,” zei ze, terwijl haar lippen trilden van ingehouden lachen.

Hij staakte zijn wandeling door de kamer en wierp een woedenden blik op haar.

„Ik heb mijn kroon en mijn leven op het spel gezet, om jou mijn rijk met mij te kunnen doen deelen. Alleen om jou word ik hier vastgehouden. Ik heb je alles gegeven wat ik te geven had en nu beantwoord je mijn opoffering en mijn toewijding op deze manier.”

Zij begreep, dat hij zich weer begon te voelen als een tragische, nobele figuur.

„Ik heb altijd gedacht, dat de hoofdzaak van onze verbintenissen het miljoen pond was, dat mijn vader je zou geven, om je schulden te kunnen afdoen, Joachim.”

Een oogenblik scheen het, alsof hij haar wilde slaan, want hij balde de vuisten en bleef vlak voor haar staan.

„Denk maar niet, dat je me kunt ontsnappen. Ik zal je beleedigen goed onthouden, meisje. Op het oogenblik mag ik dan een Prins-in-ballingschap zijn, maar morgen...”

„Ben je vergeten, wat ik je vertelde omtrent het leger, dat op dit bosch aanrukt, of omtrent de maatregelen, die zijn genomen, om te zorgen, dat je hier als gevangene zult blijven?”

Hij greep de leuning van een stoel en leunde er op, als om steun te zoeken. Zijn woede en zijn boosheid hadden plotseling plaats gemaakt voor wanhoop.

„Waarom ben je dan hier gekomen?” riep hij uit. „Alleen maar om den spot met mij te drijven?”

„Neen, ik ben hier gekomen om je te helpen. Als je verstandig wilt praten en wilt uitscheiden met poseeren en dreigen met dingen die je toch niet kan uitvoeren, dan zal ik het je vertellen.”

„Wat is je boodschap dan?” vroeg hij met holle stem.

„Ik heb je al verteld, dat ik Prins Peter vanavond gesproken heb en dat ik een boodschap van hem voor je heb.”

Onder het uitspreken van deze woorden keek zij hem strak aan, want zij koesterde er nog altijd eenige vrees voor, dat hij ontdekt zou kunnen hebben, dat de echte Prins Peter dood was en dat een indringer, in den persoon van Richard Standing, zich van den troon had meester gemaakt.

„Een krankzinnige... een gek... hoe kan die nu Latavia regeeren?”

Zij voelde zich geheel opgelucht. Hij koesterde te dien opzichte dus geen verdenking. Dick had zijn verbazingwekkend spel dus met volkomen succes gespeeld.

„Het volk van Mintz schijnt er toch anders over te denken. Ik heb vandaag nog pas den Prins in pracht en praal door de straten zien trekken en er valt aan zijn populariteit niet te twifelen. Wat zijn krankzinnigheid betreft, dat is eenvoudig een praatje. Ik kan je tenminste vertellen — en zooals ik al zei, heb ik met hem gesproken — dat ik nog nooit iemand ontmoet heb, die zooveel blijken van gezond verstand gaf.”

Zij zag, dat hij, niettemin staande zijn wanhoop, belang in haar mededeelingen begon te stellen.

„Maar hoe kwam hij er toe om met jou — juist met jou — een onderhoud te hebben?” vroeg hij ongelooft. „Mijn agent te Mintz heeft mij bericht, dat hij een beloning van tien duizend kronen heeft uitgelooft voor je aanhouding, dood of levend, en nu wil jij me doen gelooven, dat je een geheim onderhoud met hem hebt gehad?”

„Ik zal jou toch zeker niet hoeven te vertellen, Joachim, dat het in het belang van den staat wel eens noodig kan zijn, dat een Prins in het openbaar precies het tegenovergestelde doet als in privé. De Prins had een vertrouwd persoon noodig voor zijn boodschap. Hoe hij met mij in aanraking kwam doet er nu niet toe, dat zal je nu maar als een feit moeten aannemen, en dat ik hier ben, zal je moeten doen gelooven aan de waarheid van hetgeen ik je zeg.”

Een oogenblik bleef hij in gedachten verzonken.

„En je zegt, dat hij je met een boodschap voor mij hierheen gezonden heeft? Wat is die boodschap?”

„Gedeeltelijk heb ik het je al gezegd. Ik moest je zeggen, dat hij volkomen op de hoogte was van wat er hier omgaat — hij weet, dat je maar over een kleine groep aanhangers beschikt en dat je plan was, Mintz bij verrassing te overrompelen.”

Hij schrikte... het ontvouwen van zijn plannen, waarvan hij dacht dat ze alleen aan hemzelf bekend waren, maakte indruk op hem.

„Prins Peter verzocht mij, je dit te zeggen, Joachim, en er aan toe te voegen, dat hij reeds de

Spelende Speelman

*

*Spelende speelman gaf 't lustige lied:
een deuntje om te dansen: „Tra-la-la-la” —
Al was 't ook een oude harmonika,
die 'r vroolijke mijsjes hier hooren liet.*

*dat deerde de dans-grage paartjes niet,
in lente-des-levens, vrij van verdriet,
al zwier-zwenkend zwaaiende voor-en-na,
in stijgende stemming van „Hup-saldrä!”*

*Deez' joelende jonkheid — van hart en hoofd
gloeiend — zij ging daar nu, zijde-aan-zij,
steeds den harmonika-man maar voorbij,
miens wondere ijper niet merd verdoofd:*

*want al die oogen en mangen vol gloed,
gaven hem klimmende krachten en moed!*

HERMAN J. HAIJEMAIJE.

noodige stappen had gedaan, om je met een overweldigende meerderheid te verpletteren. Je plan, om Mintz te verrassen, is onmogelijk. Je zwakke legertje zou vernietigd zijn, voor het de hoofdstad had bereikt. Alle wegen zijn bewaakt.”

Zij liet haar verbeelding maar werken bij de beschrijving van de maatregelen, die zij voelde, dat iedereen behalve Dick Standing zou hebben genomen.

„En waarom zou hij dan de moeite nemen, om mij deze boodschap te laten brengen?” riep Joachim uit.

„Hij zou graag hebben, dat je het hopelooze van je toestand inzag.”

Zij kwam nu tot het moeilijkste deel van haar taak. Tot hiertoe was zij zeker van haar zaak geweest en sprak zij met een nauwelijks ingehouden ironie; nu evenwel trad zij dichter op hem toe en maakte een gebaar, alsof zij zijn hulp inriep.

„Luister nu eens naar mij, Joachim. Je moet gelooven wat ik zeg, en Prins Peter niet naar jezelf beoordeelen. Je zegt, dat hij krankzinnig is. Welnu, als edelmoedigheid en zachtmoedigheid en een haat jegens alles wat op wreedheid en lijden gelijkt, krankzinnigheid is, dan geloof ik ook, dat hij krankzinnig is. Volgens zijn opvatting mag geen sterveling in Latavia lijden onder den strijd tusschen jou en hemzelf. Hij beschikt over de macht, om zijn positie te handhaven, maar hij zou het ten zeerste betreuren, wanneer het noodig zou zijn, van die macht gebruik te maken. Hij wil een schikking met je, Joachim.”

Hij staarde haar verbaasd aan.

„Een schikking?” herhaalde hij. „Een schikking, nu hij zich eenmaal van den troon van Latavia heeft meester gemaakt en de geheele krijgsmacht van het land te zijner beschikking staat?”

„Dat lijkt jou een bewijs van zijn krankzinnig-

heid, Joachim, maar mij niet. Hij haat bloedvergieten. Denk er even aan, dat geen sterveling eenig letsel is geschied, als gevolg van de jongste revolutie. Hij wil niet, dat er nu, achteraf, nog bloed vergoten zal worden. Daarom stelt hij voor, tot een schikking met je te komen.”

„En is dat alles, wat hij mij te zeggen heeft?” vroeg Prins Joachim na een poosje. „Wie moet die onderhandelingen voeren?... Jij?”

Zij schudde het hoofd.

„Ik ben alleen maar de brengster van de boodschap, Joachim. Als je er in toestemde, over de zaak te onderhandelen, dan moest ik je vertellen, dat zijn behoorlijk gevolmachtigde vertegenwoordiger je vannacht om twee uur zal wachten bij de Zwarte Watervallen.”

Er kwam een grijns op het gelaat van den Prins.

„Houdt hij mij voor een dwaas, dat ik in zoo'n val zal loopen?”

„Kort na zonsondergang is dit kasteel volkomen door Prins Peter's troepen omsingeld. Dat is al wat ik je zeggen kan. En hoeveel van je mannen zullen bereid zijn te vechten tegen zulk een overweldigende meerderheid? In elk geval zal jij gevangen genomen worden en dan zal het Prins Peter niet langer mogelijk zijn, je leven te beschermen.”

Hij staarde haar aan, de wenkbrauwen gefronst, het gelaat doodsbleek.

„De Zwarte Watervallen. Dat is zestien kilometer hier vandaan... En, als ik ging, hoe zou ik dan door zijn linies komen?”

Zij haalde uit haar kleeren een papier voor den dag, dat Dick haar had gegeven.

„Hier is je paspoort: „Aan ieder die het aangaat. Drager dezes is gerechtigd, onbelemmerd te passeeren door de militaire linies, welke op het oogenblik rondom het Paleis in het Bosch zijn opgesteld. Gegeven op ons Paleis in Mintz, den 10den dag van de maand Juli. Peter!”

Zij overhandigde hem het papier, na het hem eerst te hebben voorgelezen. Verbaasd en besluiteloos keek hij er naar.

„Het is mij dus toegestaan, naar de Zwarte Watervallen te gaan — maar kan ik ook terugkeeren? Als ik dan toch sterven moet, dan lijkt het mij beter, hier te sterven, strijdend, dan om als een wild dier in een val te worden gevangen.”

„Maar er is geen kwestie van sterven, Joachim, als je in deze ontmoeting toestemt.”

„Welken waarborg heb ik daarvoor? Moet ik vertrouwen op het woord van een man, die mij van mijn troon beroofd heeft — of van jou, die mij hebt verraden en beleedigd?”

De schrik sloeg Cicely om het hart. Zou hun heele plan nu hierop nog stranden? Terwille van Dick moest zij er voor zorgen, dat deze ontmoeting in elk geval plaats vond.

„Hoor eens hier, Joachim, ik bied je mijn leven aan als waarborg, dat er geen verraad in het spel is. Ik zal met je meegaan naar de Zwarte Watervallen. Je hebt natuurlijk een revolver. Als er verraad gepleegd wordt, schiet me dan dood.”

Voor de eerste maal sedert zij hem kende keek hij haar aan, niet alleen alsof zij eenvoudig het een of ander mooi stuk speelgoed was, dat hij graag zou bezitten, maar alsof zij een mensch was. In zijn oogen stond verbazing te lezen en met die verbazing vermengd was een eigenaardige waardeering van haar moed.

„Neem mij als je gijzelaarster, maar luister naar Prins Peter's plan om bloedvergieten te vermijden — of blijf hier, met de zekerheid, dat je, voor we twaalf uur verder zijn, zelf dood zult zijn en droefheid over vele anderen gebracht zult hebben.”

„Je bent wel dapper,” zei hij kalm. „Op die voorwaarden zal ik gaan.”

Zij voelde zich uitermate verlicht — de spanning, waarin zij de laatste uren geleefd had, was voorbij. Met een zwakken glimlach op de lippen viel zij neer in den stoel, waarvan hij de leuning nog steeds omklemd hield.

„Ik ben zoo blij, Joachim,” riep zij uit. „Ik ben er zeker van, dat het je nooit zal berouwen.”

Hij keek op zijn horloge.

„Het is al elf uur, Cicely, het wordt tijd dat we op weg gaan.”

Cicely voelde zich zeer hongerig. De geestelijke zoowel als de lichamelijke inspanning van den dag deden zich gelden, en de afstand naar de Zwarte Watervallen was zestien kilometer.

(Wordt voortgezet)

Een bezoek aan de R.K. Vakschool voor Meisjes

„St. Anna“ te Venlo

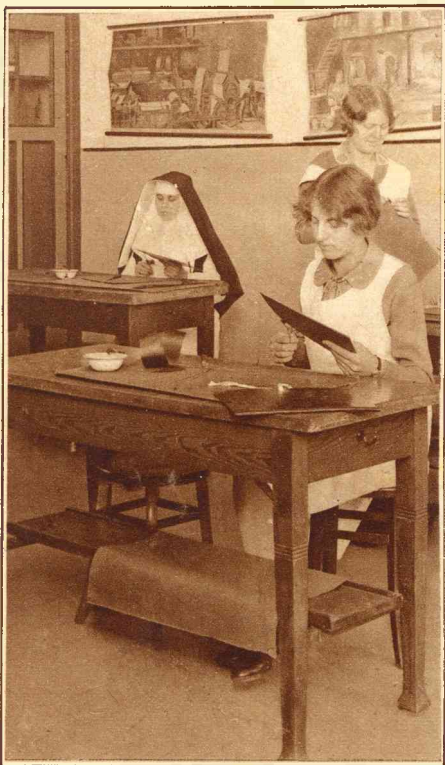
Wat de ambachtsschool is voor jongens, is de vakschool of huishoudschool voor meisjes. Ook hier is het doel, zich een toekomst te scheppen, die we in het latere leven noodig hebben. De meisjes kunnen worden opgeleid tot: huishoudkundige, hulp in de huishouding, linnennaaister, costuumsnaaister enz.

Het is in dezen modernen tijd werkelijk een verblijdend verschijnsel, dat er nog ouders zijn, die zich niet blind staren op een z.g. schitterende loopbaan van hun dochters op kantoren of anderszins, doch die beseffen, dat, naast een algemeene ontwikkeling, de huishouding een zeer voorname plaats inneemt. Hoeveel vrouwen en meisjes zijn er niet, die intellectueel zeer hoog staan, doch geen behoorlijk middagmaal kunnen klaarmaken, een sok kunnen stoppen of vakkundig een defect kleedingstuk verstellen. Dat alles is nu wel zeer prozaïsch doch niettemin van zeer groote waarde in dit leven. Zoolang de meisjes nog niet getrouwd zijn gaat 't nog wel. Dan is, in geval van nood, nog altijd moeder daar, die hulp kan ver-

In het leslokaal voor patroontekenen en costuumsnaaien.

was direct bereid ons de inrichting te laten zien en van de aardigste momenten foto's te laten maken. Het gebouw is schitterend ingericht en van alle moderne gemakken voorzien. Onze eerste gang was natuurlijk naar de keuken, want wat trekt nu nog meer, dan de heerlijke geur van vleesch

Cartonnagerwerk is ook iets, waarvan de toekomstige huisvrouw nut kan hebben.

Je zou er zoo wel bij kunnen gaan zitten.

leenen. Doch eenmaal in 't huwelijksbootje gezeten, kunnen ze met de moderne talen geen aardappel gaar krijgen en geen stuk vleesch braden en met een acte boekhouden is geen gat in een sok te stoppen of een scheur in een kleedingstuk te herstellen. Hulde dus aan die ouders, die dit ingezien hebben en hun dochters naar de vakschool sturen, waar ze een degelijk onderricht krijgen in alles, wat een goede huisvrouw noodig heeft om een gelukkig gezinsleven te hebben.

In de Vakschool voor Meisjes te Venlo werden we hartelijk ontvangen en de Zuster-Directrice

Messenslijpen is belangrijker dan men zou denken, want in menig huishouden zijn botte messen oorzaak van veel gemopper en heel wat slaggers hebben moeten hooren, dat de biefstuk zoo taai was.

Hiernaast: In de afdeeling costuumsnaaien.

braden en andere geheimzinnige keukengebeurtenissen, die ons het water in den mond brachten. Hier waren een achttal meisjes bezig met potten en pannen, fornuis en stoomketel en ze tooverden van allerlei lekkers te voorschijn, brosse gebakjes en heerlijk goud-bruin gebraden vleesch, aardappelen, groenten, enfin, van alles wat het oog bekoort en de maag belust maakt. Zoo tusschen

Hiernaast links: Wie zou daar niet in willen bijten!

Hiernaast rechts: Ook het geestelijk voedsel mag niet ontbreken. Hygiëne, scheikunde, voedingsleer en warenkennis kan iedere huisvrouw nodig hebben.

Hieronder is een foto, die de mannen wel het meest zal interesseren. Een kijkje in de keuken.

de bedrijvigheid door werden een paar foto's gemaakt en verlieten we met loome schreden dit heiligdom om verder te gaan kijken. In een ander lokaal snorden de naaimachines en waren weer andere meisjes bezig patronen te teekenen voor mooie blouses, rokken, mantels en voor nog veel meer dingen, die een vrouw bekoorlijk en aantrekkelijk kunnen maken. Weer verder werd de fijne wasch gedaan, het goed ingevocht en later keurig gestreken. En, wat het wonderlijkste was van alles, er heerschte

warenkennis. Alle vakken, die een goede huisvrouw onder de knie moet hebben om met succes een huishouding te voeren.

We hebben het groote gebouw in zijn geheel bekeken en zijn vol lof over de inrichting. Alles even frisch en vriendelijk, huiselijk, zou ik haast zeggen. Ruime, prettige lokalen, vriendelijke leerzamen, opgeruimde, oolijke snuitjes van de leerlingen en een goede saamhorigheid van het geheel. Dat alles werkt er toe mee om den leertijd in deze school tot iets om-nooit-te-vergeten te maken. Zelfs het minder prettige werk als messen slijpen en poetsen wordt met vreugde beoefend.

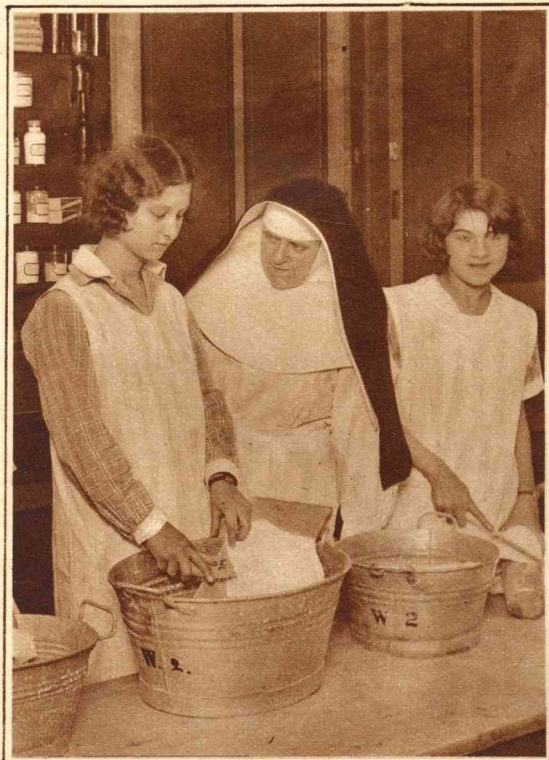
Geheel voldaan hebben we de school verlaten met het besef, dat hier een mooi werk beoefend wordt, dat in de toekomst gelukkige menschen en model gezinnen zal opleveren. Een woord van waardeering aan de meisjes, die den moed hebben een zoo moeilijk vak als de huishouding is, in al zijn geheimen te willen doorvorschen.

VALUAS.

een absolute stilte, wat heel wat zeggen wil waar, zooveel jongedames bijeen zijn. Er wordt flink gewerkt en weinig gesproken. Gelukkig de man, die later zoo'n vrouwtje het zijne kan noemen.

In het theorielokaal wordt les gegeven in hygiëne, natuur- en scheikunde, voedingsleer en

een mooi werk beoefend wordt, dat in de toekomst gelukkige menschen en model gezinnen zal opleveren. Een woord van waardeering aan de meisjes, die den moed hebben een zoo moeilijk vak als de huishouding is, in al zijn geheimen te willen doorvorschen.

In het waschlokaal, waar de fijne wasch behandeld wordt.

Hiernaast: In de strijkkamer.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Toch was het in het geheel geen feestelijke bijeenkomst geweest. Er lagen nog bladen papier in het rond, volgeschreven met cijfers, en een in koper gevat grootboek lag open aan het andere eind van de tafel. Op den achtergrond was een jongeman — tenger, bleek en in sjofel zwart costuum gekleed — bezig, documenten en brieven in een groote, bliken doos te doen.

Het was een bijeenkomst van „reuzen” geweest: mannen, wier naam groot was in de financieele wereld, hadden gezeten in die kunstig versierde stoelen. Zij waren cynisch geweest, kritisch en tenslotte geestdriftig. Voor den man, die was achtergebleven, was het een triomf geweest. Men had opgemerkt, dat hij maar weinig deed om de menschen te overreden. Zijn manieren waren tamelijk ruw geweest en hij had maar weinig gezegd. Toch bleef hij meester van den toestand. Hij had niet alleen een financieele, maar ook een moreele overwinning behaald op mannen, wier ervaring en kennis veel groter waren dan de zijne. Hij was geen geldmagnaat van de City en hij had ook nooit eenige opleiding ontvangen in die kwaamheden en trucs, die zoo'n magnaat van iemand maken. Want zijn vroeger leven had hij doorgebracht in een wild land, waar men speelde om zijn leven, en niet alleen om goud. Het was Scarlett Trent, die daar zat in zwijgen, verdiept in gedachten. Hij leunde ietwat achterover in een gemakkelijken rugstoel, zijn oogen gevestigd op een zekere leege plaats op de tafel. Die paar duim gewreven mahonie-hout — die opzichzelf alle beteekenis misten — schenen voor hem op een of andere geheimzinnige manier zekere tooneelen in zijn leven te weerspiegelen, die hij zich nu slechts zeer zelden herinnerde. Hij wist, dat het resultaat van dien dag de voltooiing was van een succes, dat even snel als verassend was geweest. Hij was millionnair. Deze bespreking van vandaag, waarbij hij het gewonnen had van de behendigste en sluwste mannen van deze groote stad, had zijn toch al zoo groot vermogen nog meer dan verdubbeld. Een paar jaar geleden was hij in Engeland aangekomen zonder vrienden, onbekend; en vandaag had hij zelfs de rijen der toch al zoo weinige uitverkorenen verlaten, en zijn voet gezet in die hogere regionen, waar naar het gelaat van alle menschen opziet. Met een grimmigen glimlach om de lippen haalde hij zich één voor één de verschillende ondernemingen voor den geest, die hij begonnen was, den moed, waarmee hij ze doorgezet had, de forsche kracht, waarmee hij zwakkere mannen tegen den grond geslagen had en zelf wat hooger opgekomen was naar zijn doel, op het wrak van hun vermogen. Waar anderen gefaald hadden, was hij geslaagd. Vandaag was de triomf louter en alleen aan hem. Hij was millionnair, een van de vorsten dezer wereld.

De jongeman, die den trommel gevuld had, en eveneens een zwarte tasch, was gereed om te gaan. Hij waagde het hoogst eerbiedig om de overpeinzingen van zijn werkgever een oogenblik te storen.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. Wederzijds ontbreekt echter het vertrouwen; de koning ziet ze hoe eerder hoe liever vertrekken en de beide mannen willen de komst afwachten van kapitein Francis, die aan het hoofd van een troep soldaten langs moet komen, en zullen hem dan verzoeken, getuige te willen zijn, als de koning nogmaals de concessie teekent. Als Francis eindelijk aankomt, is de verhouding tusschen den koning en de beide mannen zeer gespannen en Francis voelt er niets voor om te doen wat hem verzocht wordt. Toch gaat Francis met Trent naar den koning en is getuige van een hernieuwde bevestiging der concessie. Als zij terugkomen in de hut, herkent Francis in Monty, zeer tot diens ongenoegen, een ouden bekende. Weer buitengekomen geeft Francis aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat de laatst overledene der twee mannen eigenaar wordt van de geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening het waagstuk niet zal overleven en hij bedreigt Trent, in geval Monty iets overkomt. De twee avonturiers vertrekken en Monty overleeft het ook inderdaad niet, hoezeer Trent hem ook er door tracht te helpen. Bij het afsterven belooft Trent Monty's dochter te doen deelen in de baten. Trent gaat alleen verder en komt aan het doel. Hij verkoopt een zesde aandeel tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza. We treffen Trent thans aan in een Londensch hotel.

„Hebt u nog iets voor me te doen, mijnheer?”

Trent ontwaakte uit zijn droom, tot de werkelijkheid. Hij keek de kamer rond, en zag, dat er geen papieren waren blijven liggen. Dan zag hij den klerk scherp in het gelaat.

„Neen, niets,” zeide hij. „Je kunt gaan.”

Het was karakteristiek voor den man, dat hij — niettegenstaande dit uur van zijn triomf — niet in het geringste afstand deed van de koude ruwheid van zijn toon. De kleine toespraak, die de klerk had voorbereid, scheen hem nu in zijn keel te blijven steken.

„Ik hoop, mijnheer, dat u... dat u me de vrijheid zult vergeven, als ik u durf gelukwenschen met zoo'n prachtig stukje zaken-doen.”

Scarlett Trent wendde zich tot hem, met kouden blik.

„Wat weet je daarvan?” vroeg hij. „En wat heb jij daar mee te maken, jongeman, hè?”

De klerk zuchtte, en werd ietwat verlegen. Hij had zich overgegeven aan de peinzende hoop, dat zijn meester eens voor een enkelen keer wat vriendelijker zou zijn geworden, en dat een gepast woord van gelukwensch een sprankje edelmoedigheid zou hebben opgewekt bij den man, die

zoo juist een vermogen gevoegd had bij zijn reeds aanzienlijk bezit. **No. 6**

Hij had een jonge vrouw, van wier wangen het rozerood langzaam aan verdween, en al heel gauw kon er een tijd komen, dat een bankbiljet — zelfs het kleinste — een onschatbare gift zou zijn. Het was om harenwil, dat hij gesproken had. Hij zag nu, dat hij een fout begaan had.

„Het spijt me zeer, mijnheer,” zei hij nederig. „Ik weet natuurlijk, dat deze heeren een ontzaglijke som betaald hebben voor hun aandelen in de Bekwando-maatschappij. Maar het is waar, dat ik er niets mee te maken heb, en het spijt me, dat ik gesproken heb.”

„Je hebt er nooit wat mee te maken, om te weten, wat ik krijg voor mijn bezittingen,” zei Scarlett Trent ruw. „Heb ik je dat al niet eerder gezegd? Wat zei ik, toen je bij me kwam? Je moest niets hooren en niets zien, behalve wat je plicht was. Spreek op, man! Sta daar toch niet als een zoutzak!”

De klerk was bleek, en hij had een vreemd gevoel in zijn keel. Maar hij dacht aan zijn jonge vrouw, en hij bedwong zich.

„U hebt gelijk, mijnheer,” zeide hij, „volkomen gelijk. Aan een ander zou ik het ook nooit gezegd hebben. Maar we waren alleen, en ik dacht, dat de omstandigheden het misschien vergeeflijk maakten.”

Zijn patroon gromde op onheilspellende wijze.

„Als ik zeg, dat je moet *vergeten*, dan bedoel ik daarmee *vergeten*,” zeide hij. „Ik heb geen zin, om door jou aan mijn eigen zaken herinnerd te worden. Denk je, dat ik die zelf niet weet?”

„Die zult u stellig wel weten, mijnheer,” antwoordde de klerk nederig. „Ik zie nu zelf in, dat mijn opmerking een fout was.”

Scarlett Trent had zich in zijn stoel omgedraaid, en nam dien bleeken, zenuwachtigen jongeman op, met een zekere onbarmhartige afkeuring.

„Dat is een beestachtige jas, die je daar aan hebt, Dickenson, zei hij. „Waarom koop je geen nieuwe?”

„Ik sta hier in het felle licht, mijnheer,” antwoordde de jongeman, met nieuwe angst in het hart. „En ze moet ook opgeborsteld worden, maar ik zal probeeren, om een nieuwe te koopen — zoo gauw ik kan.”

Zijn patroon gromde weer.

„Wat is je salaris?” vroeg hij.

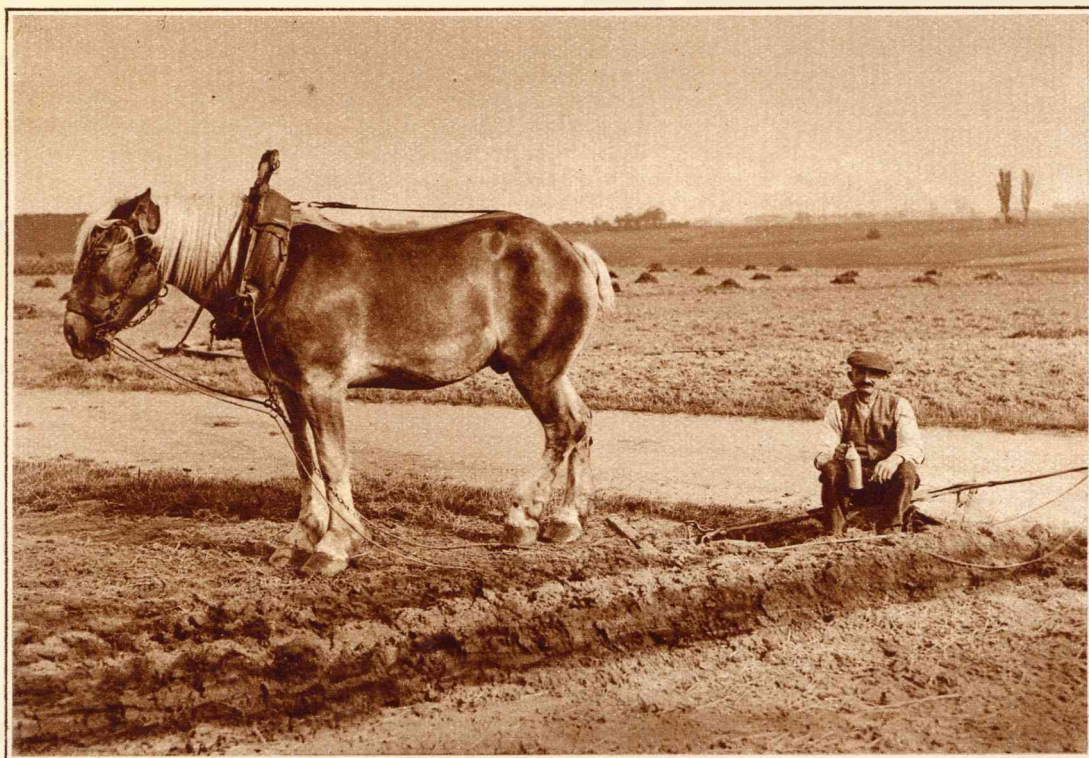
„Twee pond vijftien per week, mijnheer.”

„En wil je zeggen, dat je je daar niet fatsoenlijk van kleeden kunt? Wat doe je dan met je geld, hè? Waar geef je het aan uit? Drank en concertzaal zeker?”

De jongeman slaagde er ten laatste in, om een sprankje waardigheid te vinden. Een roode vlek brandde op zijn wangen.

„Ik ga niet naar concerten, mijnheer, en ik heb in geen jaren wijn of sterken drank aangeraakt. Ik — ik heb een vrouw te onderhouden, en misschien... ze is de laatste weken...”

Hij hield eensklaps op. Hoe kon hij daarover spreken, bij het zien van dien brutalen blik? Hij voltooide den zin niet, en liet het hoofd hangen.

RUSTTIJD OP DEN AKKER.

„Een vrouw,” herhaalde Scarlett Trent met verachting, „en de heele rest natuurlijk. O, wat zijn jullie jongelui toch arme ezels! Daar sta je, terwijl je je weg in de wereld nog vinden moet, met je voet nauwelijks op de onderste tree van de trap terwijl je voortploetert op een paar pop per week. en daar krijg je het in je kop, om alle kans, die je ooit krijgen kon, weg te gooien voor de gekheid van één oogenblik. Een mooi gezichtje, zeker, een wandeling bij maneschijn op een dagje vacantie, een beetje sentimentaliteit, en weg gooi je al je kans in de wereld. Geen wonder, dat de troep zoo groot is en de menschen, die wat te zeggen hebben zoo schaarsch,” zei hij hoonend.

De jongeman hief het hoofd op. Weer brandde die vlek op zijn wangen. En toch, hoe moeilijk is het, om waardig te zijn tegenover den man, waarvan iemands dagelijksch brood moet komen.

„U vergist u, mijnheer,” zeide hij. Ik ben heel gelukkig, en heel tevreden.”

„Scarlett Trent lachte minachtend.

„Dan zie je er niet naar uit,” verklaarde hij.

„Misschien niet, mijnheer,” ging de jongeman voort, met den moed der vertwijfeling, „maar ik ben het. Feitelijk wordt *geluk* door ons allemaal met andere letters gespeld. U hebt u zelf ontzegd — hard gewerkt, vele lasten gedragen, en groote risico's geloopt, om een millionaire te worden. Ik heb me ook ontzegd, en heb óók gewerkt en me ingespannen, om een tehuis te scheppen voor het meisje, waar ik om gaf. U bent geslaagd, en u oent gelukkig. Ik kan Edith's — excuseer me — mijn vrouw's hand in de mijne nemen, en óók gelukkig zijn. Ik heb geen eerbucht, om millionaire te worden. Maar ik was bijzonder eerbuchtig om mijn vrouw te winnen.”

Scarlett Trent keek een oogenblik naar hem met open mond en groote oogen. Dan schaterde hij het uit, en er viel een pak van het hart van den man, die een oogenblik zichzelf vergeten had. Uit dien lach sprak misschien minachting, maar geen toorn.

„Nu, daar weet ik niets op te zeggen,” verklaarde hij. „Je lijkt me een armzalig schepsel. Maar als je tevreden bent, dan heb ik er verder niets mee te maken. Hier, koop daar een overjas voor, en drink een glas wijn. Ik ga heen.”

Hij stond op uit zijn stoel, en wierp een bankbiljet over de tafel. De klerk vouwde het open en gaf het terug, ietwat verschrikt.

„Ik ben u zeer verplicht, mijnheer,” zei hij nederig, „maar u hebt u vergist. Dit is een biljet van 50 pond.

Trent keek ernaar, en stak zijn hand uit. Dan bedacht hij zich.

„Enfin, 't hindert niets,” zei hij, met een korten lach. „Ik wou je er een van vijf geven, maar het maakt niet veel verschil. Zorg alleen, dat je wat nieuwe kleeven koopt.”

De klerk sloot half de oogen en hield zich staande, door de leuning van een stoel te grijpen. Hij had nu werkelijk een brok in zijn keel.

„Meent... meent u dat, mijnheer?” bracht hij er uit. „Ik vrees dat ik u niet genoeg bedanken kan.”

„Probeer het dan maar niet, als je tenminste niet wilt, dat ik het weer terugneem,” zei Trent, terwijl hij naar het buffet ging. — „Goede hemel, wat kunnen die kerels van de City zuipen! Geen druppel champagne hebben ze overgelaten. O, toch, twee flesschen, die niet aangesproken zijn. Hier, stop die in je tasch, en neem ze mee naar moeder de vrouw jongeman. Ik heb voor het heele zoodje betaald, het is dus niet noodig, om wat te laten staan. Ga er nu vandoor, zoo gauw als je kunt. Ik ga weg.

„Wilt u me toestaan, mijnheer?...”

Scarlett sloeg de deur met een smak dicht, en verdween. De jongeman kwam hem enkele oogenblikken later voorbij, terwijl hij op de treden van het hotel een sigaar stond op te steken. Hij bleef staan, met de bedoeling, om weer enkele woorden van dank te stamelen. Trent keerde hem koel den rug toe.

VIII.

Toen hij het hotel verliet, wendde Trent zich bijna voor de eerste maal in zijn leven naar 't Westen van de stad. Jaren lang had men hem dag aan dag, bijna uur aan uur in de nauwe weggetjes en drukke straten om de groote gebouwen

AAN DE WASCH!

van de City gezien. Het leven en rumoer daar, de woordenstrijd en scherpe uitwisseling van sluwe zetten, dat was de voornaamste inhoud van zijn leven geweest. Gestadig,forsch,brutaal bijna, had hij zich een weg gebaand naar de voorste rijen. In vele opzichten waren het eigenaardige, heel ongewone middelen geweest, die hem tot dit succes gebracht hadden. Zijn overwinning was niet het gevolg van honingzoete valsheid of van bedrog in aangenamen vorm, of van verfijnden, maar gewettigden diefstal. Hij had hard gewerkt en tamelijk gewaagd gespeculeerd, met zenuwen als van ijzer, en moed, die een betere zaak waardig zou geweest zijn. Ook had hij de methode van goede kameraadschap niet gevolgd, het samen deelen van „goede zetten”, de „camaraderie de finance”. De menschen, met wien hij groote zaken gedaan had, had hij veeleer als vijanden dan als vrienden behandeld; hij had hen altijd heimelijk gadegeslagen, met nooit ophoudende waakzaamheid. En nu — voor het oogenblik althans — was alles voorbij. Er was een stilstand gekomen in zijn leven. Zijn rug was naar de City gekeerd, en zijn gelaat naar een onbekende wereld. Half onbewust had hij een kleine ontdekkingsreis ondernomen.

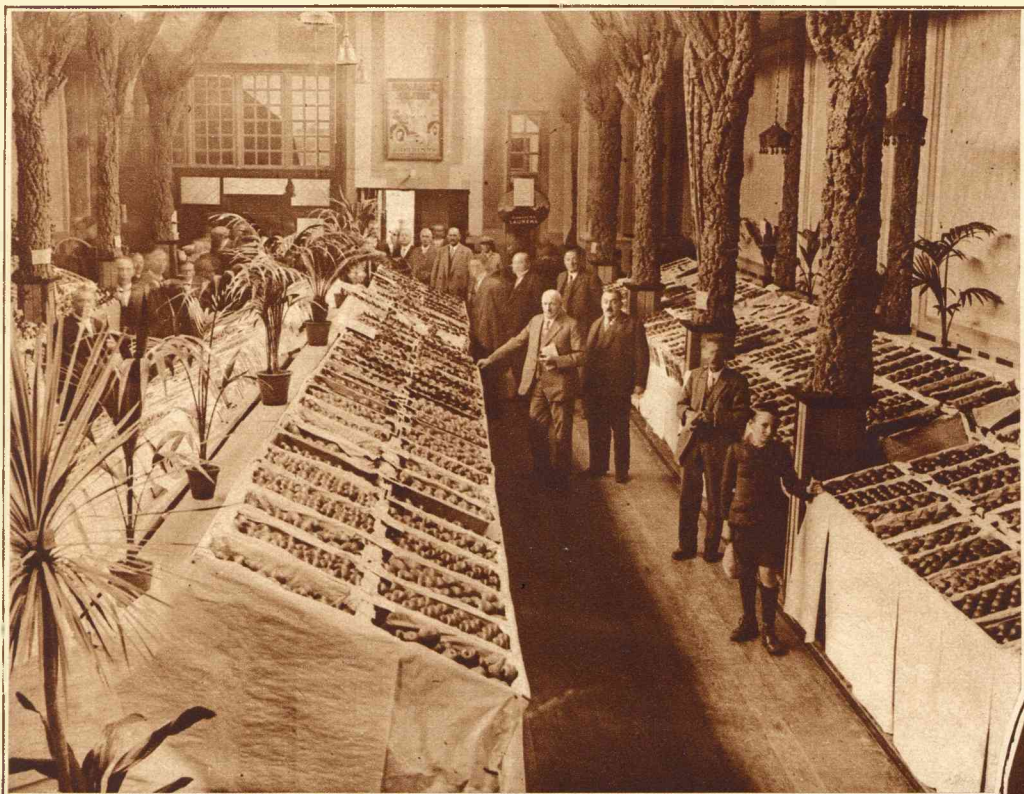
Van het Strand stak hij Trafalgar Square over naar Pall Mall en langs Haymarket naar Piccadilly. Hij werd al heel spoedig gewaar, dat hij in een wereld was terechtgekomen, welker wegen niet zijn wegen waren, en waarmee hij niets gemeen had. Toch begon hij dat alles ijverig te bestudeeren, zich bewust, dat hetgeen hij daar zag een zeer ruim deel van het leven vertegenwoordigde. Van den beginne af werd hij een zekere verandering in zichzelf en zijn manier van doen gewaar. De achtelooze blik van een slenteraar in Pall Mall vervulde hem van plotselingen toorn. De man droeg handschoenen — een kledingstuk, dat Trent niet kende — en rookte een sigaret. Waarvoor hij slechts walging had. Trent was heel gewoon gekleed in een wollen costuum met roode das. Zijn criticus

droeg een zijden hoed, gekleede jas, lakschoenen, en een donkere das, waarvan het patroon niet te onderscheiden was. Toch wist Trent, dat die man een type was van die klasse, welke op hem zou neerzien als een „buitenstaander”, en een zwart schaap, tot hij zijn stand min of meer verdiend had. Zij zouden van hem verwachten, dat hij hun manieren overnam, dat hij hun wijze van uitdrukken leerde gebruiken, dat hij met zijn bekrompen hersens zou gaan denken, en met hun kortzichtige oogen zou gaan zien. Hij ging het „Criterion” in, bestelde wat, en aangemoedigd door

den wijn, dien hij met één teug verzwolgen had, zei hij tot zichzelf, dat hij niets van dat alles zou doen. Hij zou geen sikkepit veranderen. Ze moesten hem nemen, zooals hij was, of hem met rust laten. Hij liet zijn gedachten een oogenblik stilstaan bij zijn rijkdom, bij de jaren, die hij noodig had gehad, om dien te verkrijgen, bij een zekeren niet te noemen dag, de herinnering waaraan zelfs nu nog bijwijlen het bloed in zijn aderen deed verstijven, bij de zwakkeren, die waren ten gronde gegaan, opdat hij zou slagen. Nu hij dien rijkdom bezat, wilde hij er ook de meest mogelijke waarde voor hebben. Dat was de natuurlijke begeerte van den man, om zich te laten gelden. De genoegens van de wereld achter hem — het kwam hem voor, dat hij die reeds tot den bodem toe gedronken had. De vernietiging van zijn tegenstanders, de hulde van zijn minder gelukkige mededingers, de grovere genoegens van wijn, concertzaal e.o., en het onbeperkt uitgeven van geld onder menschen, die hij verachtte, hadden hem al lang tegestaan. Hij had een bepaald en sterk verlangen, om voor eens en voor altijd aan zijn omgeving te ontsnappen. Hij slenterde voort, al rookend aan zijn sigaar, scherp toeziende en overal opmerkend, onderwijl een menigte indrukken verzameland, en onbewust bij iederen stap geprikkeld door een gevoel van buitengesloten zijn, van op een of andere niet nader aan te geven manier totaal vreemd te zijn aan deze wereld, waarin hij — zooals thans niet minder dan natuurlijk scheen — een plaats moest vinden. Hij keek naar de groote huizen, zonder eerbied of afgunst, naar de mannen met wilde verachting, naar de vrouwen met een pijnlijk gevoel, dat — als hij bijgeval met enkele van haar in aanraking zou komen — zij hem zouden beschouwen als een soort wild dier, dat men zijn zin moest geven of dat men uit den weg moest loopen, zuiver als een kwestie van eigenbelang. Juist het fijne en schitterende van haar toiletjes, het ruischen van haar japonnen, al dat mooie en sierlijke, dat hij naar waarde wist te schatten, zonder dat hij het wist te begrijpen, was alleen in staat, om hem te dieper bewust te doen zijn van de kloof, die tusschen hem en haar lag. Hij behoorde tot een wereld, waartoe hij met geen mogelijkheid behooren kon, zelfs al werd hem toegestaan, om die wereld te betreden. Hij beantwoordde de blikken, die op hem gevestigd werden, met wilde onverschilligheid. Hij was inderdaad een ietwat vreemde figuur in zijn slecht zittend en weinig passend costuum te midden van een vergadering van chique dames en heeren. Een dame keek naar hem door haar omhoog gehouden lorgnet, wendde zich om en fluisterde al glimlachend iets tot den persoon naast haar; daarvoor had hij een goed verstaanbare kritiek gehoord van een groepje slenteraars. Hij beantwoordde de dame met een bliksemsnelle blik van duivelsche wildheid, draaide zich om, en riep van den drempel een *hansom* aan.

Een gevoel van neerslachtigheid maakte zich van hem meester, terwijl hij door de drukke straten naar Waterloo Station reed. De half verachtelijke, half ernstige voorspelling, waarnaar hij jaren geleden geluisterd had in een vuile Afrikaansche hut, kwam hem nu voor den geest. Voor de eerste maal begon hij vage voorgevoelens te krijgen, aangaande de toekomst. Zijn heele leven lang was hij een werker geweest, en hij was blij te moede geweest in den hevigen strijd, dien hij dag aan dag gestreden had.

(Wordt voortgezet)

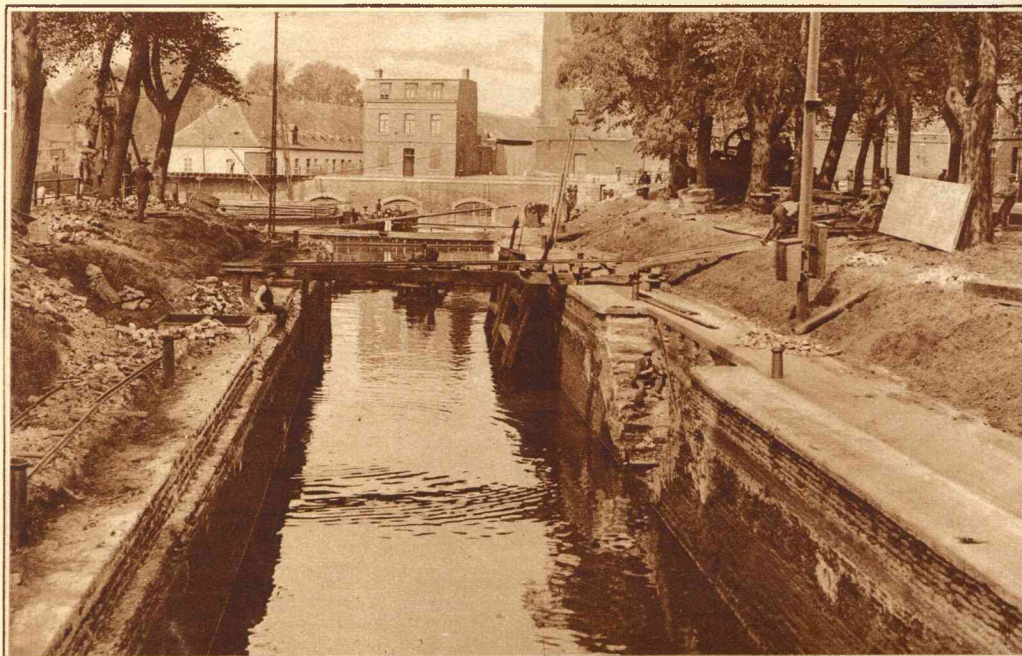
Te Sittard werd een fruiittentoonstelling gehouden, waar mooie inzendingen te zien waren. Hierboven een overzicht van de tentoonstelling.

De jury beoordeelt het fruit.

Een mooie fruitmand met een paar aardige draagstertjes.

De sluis aan het bassin te Maastricht wordt grondig gerestaureerd. Muren en deuren worden nagezien en hersteld. Hierboven een overzicht van de sluis.

Drukte voor het gebouw van Maatschappelijk Werk te Sittard tijdens de kosteloze inenting tegen alastrim.

In een enthousiaste rede, gehouden bij de plechtige eerste-steenlegging van het „Mgr. Mutsaersoord” te Venlo, kieken wij den Z.Eerw. Heer F. Donders, geestelijk adviseur van den Ned. R.K. Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel, voor welker herstel-behoevende leden dit rustoord werd opgericht.

Limburgsch Nieuws

Staatsmijn Emma wint na een spannenden strijd met 2-0 van de Staatsmijn Hendrik. Moment uit den strijd tijdens een hoekschoep op het doel van Staatsmijn Hendrik.

De „Emma“-keeper keert het gevaar bij een aanval van „Hendrik“ op zijn doel.

SPORT VAN ZONDAG

De Limburgsche derby, welke in de hoofdstad plaats vond, is geëindigd in een overwinning voor de oudste club. Een magere overwinning weliswaar, doch ze levert evengoed twee punten op en de Maastrichtenaren zijn er een paar sporten op de competitieladder door geklommen, hetgeen trouwens noodig was ook.

Wat het spel in dezen wedstrijd betreft kunnen wij niet zoo enthousiast zijn. Over het algemeen beweegt het spelpeil zich hier te lande nog steeds niet in stijgende lijn en Limburg maakt daarop geen uitzondering. M.V.V. van een jaar of vijf terug was een heel ander team en Roermond gaat het ook niet bepaald naar den vleeze. Wij gelooven zelfs dat oppassen de boodschap weer zal zijn voor het elftal uit de oude bisschopstad. Dat de nederlaag Zondag j.l. niet grooter is geweest dankten de Roermonders voor een zeer belangrijk deel aan het uitstekende keepen van Wijnperle.

Reeds kan worden vastgesteld, dat we in onze provincie in geen geval een kampioen krijgen te huldigen. Die tijd is lang voorbij. M.V.V. behoort thans echter niet meer tot de slechtstgeplaatsten. Wilhelmina sluit de rij, wat ons na het vrij goede begin der Bosschenaren tegen N.A.C., niet meevalt.

Verder zijn het hernieuwde falen van P.S.V. en het keurige werk van N.O.A.D., maar vooral ook van B.V.V. feiten, welke met belangstelling worden gevolgd. De Philipsmensen hebben misschien tijdens den afgelopen zomer wat teveel van het goede gehad.

De Limburgsche „derby“ te Maastricht door M.V.V. met 2-1 gewonnen. Onze fotograaf knipte dit fraaie spelmoment.

Nog een spelmoment uit den wedstrijd „Emma—Hendrik“, welke met 2-0 door de kampioenen werd gewonnen.

In de 2de klasse in de mijnstreek is de belangrijke wedstrijd tusschen de mijnclubs Emma en Hendrik in een overwinning voor de kampioenen van het vorig seizoen geëindigd. Emma schijnt dus toch weer grootsche plannen te hebben. Miranda wordt echter meer en meer ook een gegadigde, waarmede terdege rekening dient te worden gehouden. De club uit Chevremont bond nu weer de M.V.V. reserves aan haar zegekar en behoort met Emma en Hendrik tot de leidende groepen. De club, die met kop en schouders boven de tegenstanders uitsteekt, missen we ditmaal. Ze kan nog komen, maar de teekenen wijzen er op, dat de strijd om de bovenste plaats hier spannender zal zijn dan de laatste jaren.

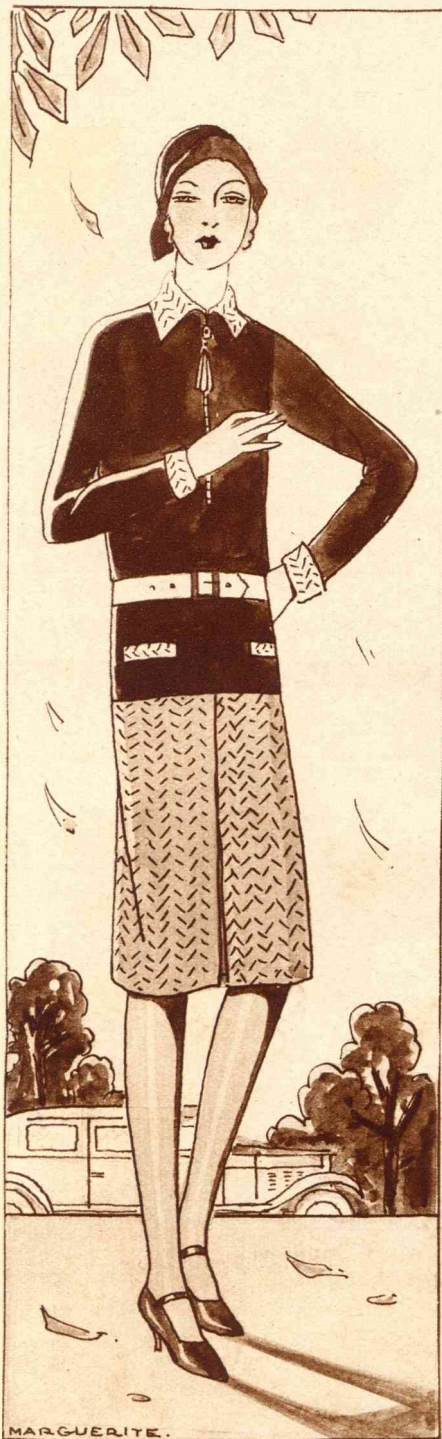
* * *

Ook in de R.K.F. heerscht thans alom bedrijvigheid. Van de uitslagen uit het programma van Zondag j.l. verwondert ons de 3-0 nederlaag van Kimbria tegen Sittarsche Boys het meest. G.S.V. won met evengroote cijfers van V.V.H. en daar dit op het terrein van laatstgenoemde vereeniging geschiedde, moet men hier niet te licht over denken. De Gronsvelders zullen hun weg wel weer vinden, maar wij hopen toch, dat deze over vele hindernissen zal gaan. Dit verhoogt de animo niet weinig.

De A.A.C.-ploeg uit Maastricht, welke verleden week de kampioenen Staatsmijn Emma een nederlaag toebracht.

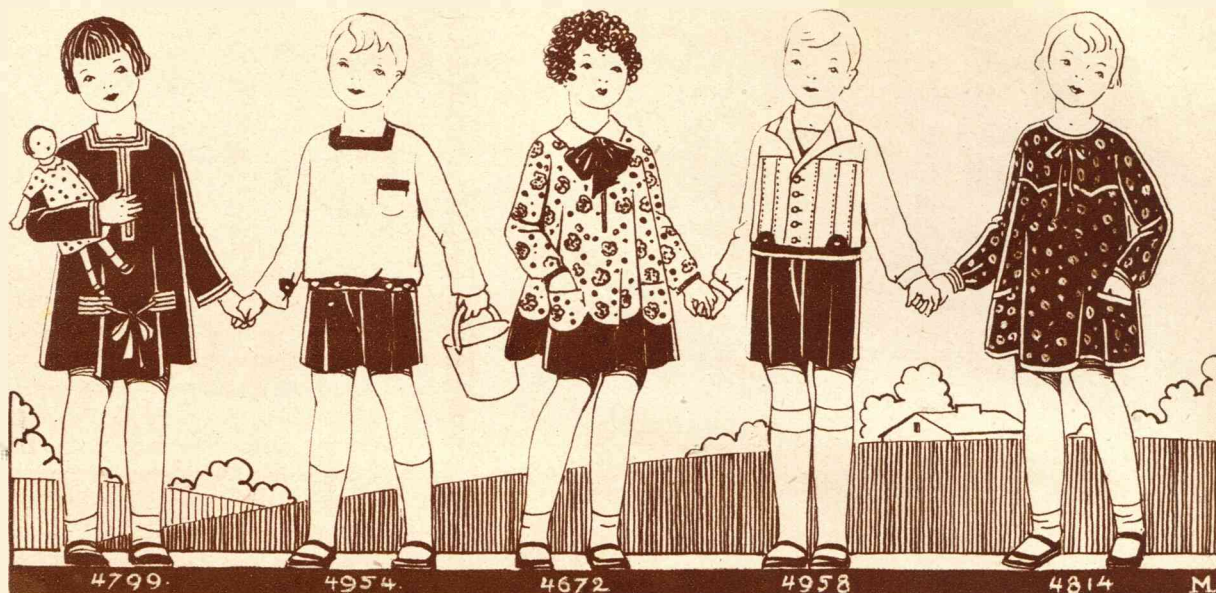
VROUWENLEVEN

VOOR HET NAJAAR.

In de najaarscollecties ziet men dit jaar bijzonder veel tweedstoffen. Niet alleen voor costumes en wijde sportmantels, doch ook voor deux-pièces en japonnen is dit uiterst praktische materiaal zeer in trek. Vaak worden de tweedstoffen met effen stof gecombineerd, hetgeen, zooals op onze teekening geconstateerd kan worden, tot alleraardigste resultaten leidt.

Een uitstekend maatpatroon van dit model kunnen wij desgewenscht binnen 2 dagen tegen den prijs van f1.50 leveren.

VOOR ONZE KLEINTJES.

4799. (64) Recht kinderjurkje van groene crêpe de laine op artistieke wijze met veelkleurig wol galon gegarneerd. 4954 (60) Practisch jongenspakje bestaande uit korte pantalon van donkerblauwe stof en blouse van roode wollen stof, welke met breede donkerblauwe biesen is afgezet. 4672 (64) Allerleest jurkje van gebloemde crêpe. Gegarneerd met wit kraagje, strik en schulpvormig aangezetten rand van effen stof in bijpassende tint. 4958 (64) Broekje van bruin fluweel en blouse van beigeleuige shantung, gegarneerd met plooiën, stiksel en knopen. 4814 (60) Lief kinderjurkje van bedrukte wollen stof, gegarneerd met strikje en biesen van effen stof in lichtere tinten. Bovenwijdte 60 is voor den leeftijd van 2 tot 4 jaar, 64 voor den leeftijd van 4 tot 6 jaar.

NIEUWE LINGERIES

Van lingerie wordt den laatsten tijd zeer veel werk gemaakt. De garneering der intieme kledingstukken bestaat uit ajoueerwerkbordursels, smalle bandjes van crêpe de chine of mousseline. Zijden ondergoed wordt vaak met kant versierd en dan liefst in afstekende kleur. Alençon, Valenciennes, Malta filet, Spaansche en gekloste kant in écru of geel versieren rose of lichtgroen. Bij avondtoiletten worden de schouderbandjes vaak vervangen door gouden of zilveren kettingen.

Eenvoudige lingerie is meestal wit. Voor zijden lingerie in crêpe la Bable, crêpe de chine, crêpe satin milanesse en kunstzijde, worden effen tinten genomen.

Nachthemden hebben meestal kraag en manchetten in afstekende kleuren. In plaats van het nachthemd en in plaats van de pyama worden nu hemdbroeken gelanceerd, met bijbehorend los jasje, dat tot aan de knie reikt en dat als robe de chambre dienst doet.

Zoo'n jakje is ofwel versierd met kant, ofwel het heeft 'n sjaalkraag, zakken en ceintuur als 'n pyama.

PAULA DEROSE.

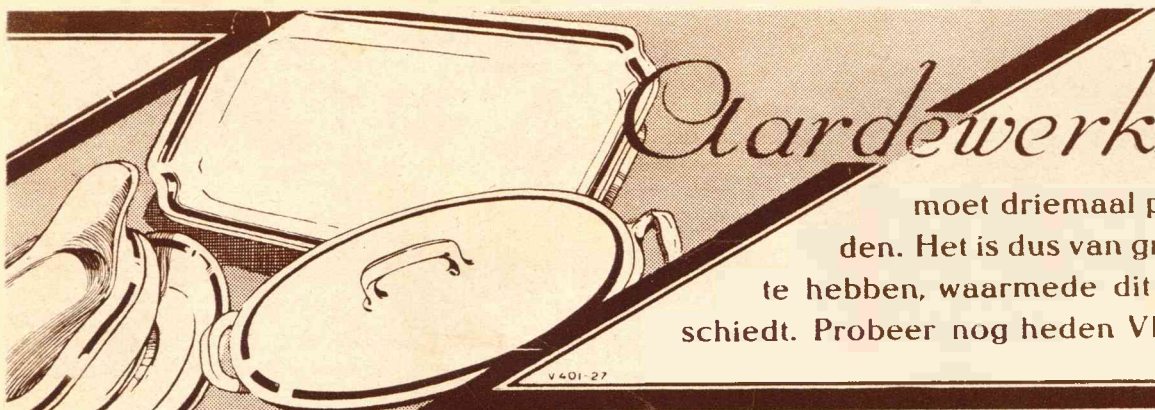
GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het oerschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gevoon glad genieten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— p.st. v. dames, v. kinderen f 0.20.

BRIDGE-COATS.

Onder Bridge-coats verstaat men de korte of 3/4 manteltjes, welke de elegante vrouw 's avonds bij het briden over haar avondtoilet draagt. Deze bridge-coats, ook wel eens cocktail coats genoemd, zijn meestal van brocaat, kant of van dezelfde stof als de japon. Het hierbij afgebeelde model zagen wij uitgevoerd in goudbrocaat, gegarneerd met bontkraag en manchetten.

MARGUERITE.

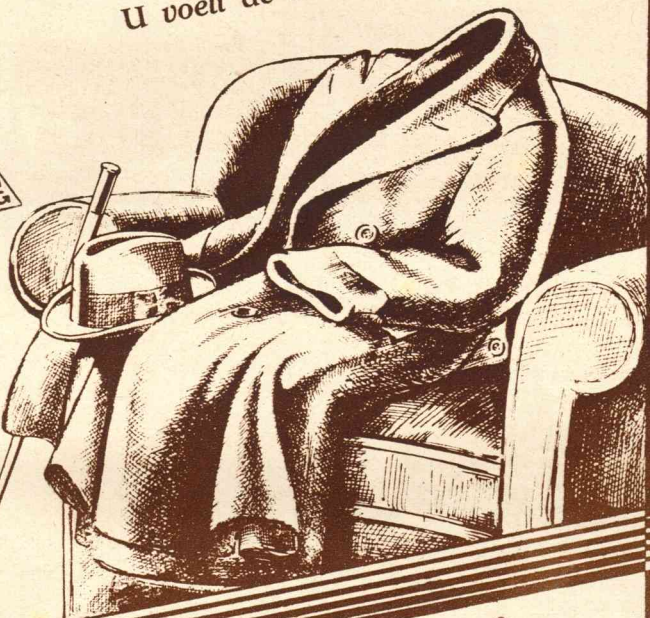

moet driemaal per dag gereinigd worden. Het is dus van groot belang een middel te hebben, waarmee dit snel en afdoende geschiedt. Probeer nog heden VIM en zie het resultaat.

Op het eerste gezicht

valt U al het bijzonder cachet,
het chicue aan deze winterjas op.
Zie eens wat een pasvorm in
die prachtige kraag en revers!
Maar het fijne — de snit en
de afwerking van de beroemde
Kreymborg-coupe — die bemerkt
U eerst goed bij het aanpassen.
U voelt de kwaliteit!

Kreymborg

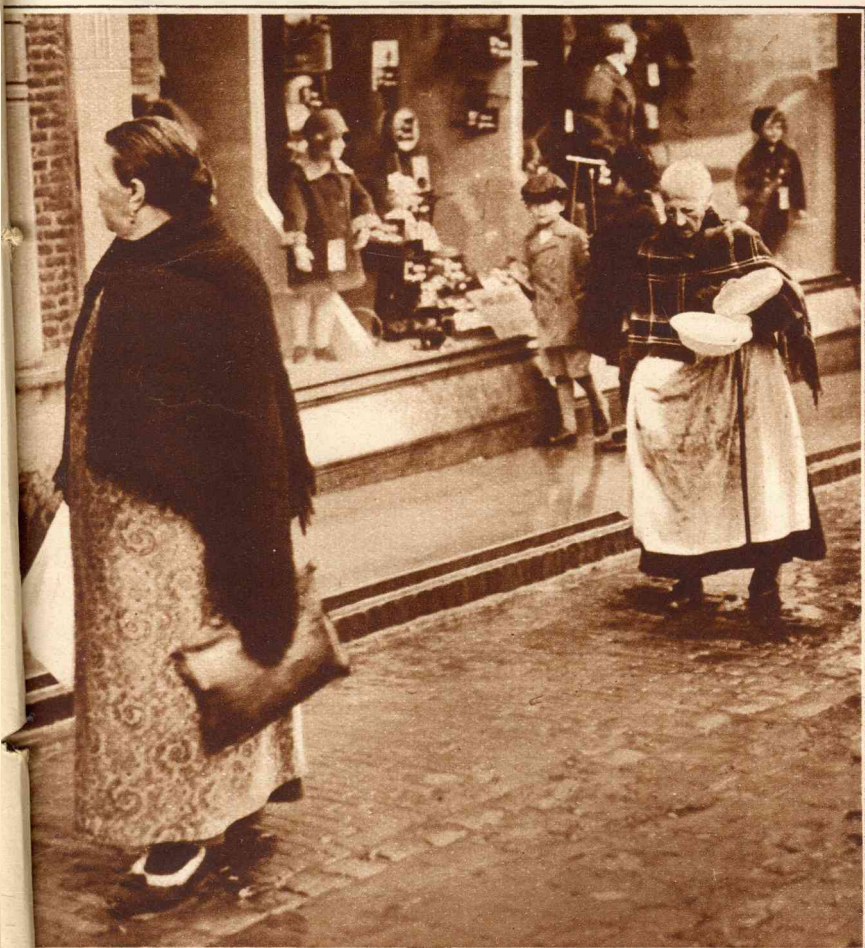
HET WORDT HEUSCH TIJD

dat je iets doet tegen dezen toestand
van overspanning. Je maakt je het leven
zelf veel moeilijker dan het is. Zenuwen
zijn nu eenmaal geen kabeltouwen en
wanneer je na koffie en thee steeds zoo-
veel last hebt van nervositeit en slape-
loosheid, drink dan maar Koffie Hag.

Bezwaren tegen Hag kunnen niet
bestaan. Het is de heerlijkste plantage-
koffie, die ik ooit geproefd heb. Daarbij
coffeïnevrij, dus volkomen onschade-
lijk. De coffeïne heeft met smaak of

aroma van de koffie niets uit te staan.
Je mist dus niets, maar hebt slechts
voordeelen. „Meer genot en betere ge-
zondheid door Koffie Hag”, dat zal ook
voor ons vanaf heden de leuze zijn.

S UIT HET BINNENLAND. Op 3 October zijn te Leiden weer de traditioneele feesten ge-
waarbij haring en brood werd uitgedeeld, waarvan wij hierboven drie foto's laten zien.

't is zo eenvoudig

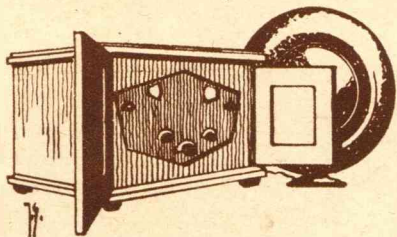
Twee gelyke getallen recht tegenover elkaar

Dit slechts vraagt de bediening van de N.S.F. 4. U hebt alleen aan de twee condensator-knoppen te draaien, tot de gewenschte golf lengte in het midden staat; dan hoort U het station Uwer keuze.

Twee afstemorganen ter wille van een volkomen zuivere instelling

NSF4

Voor 4-volts accu Fl 225.—
Algeheel wissel-
stroom 325.—

**N.V. Nederlandsche Seintoestellen Fabriek
RADIO HILVERSUM**

Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam

„ „ Breestraat 26, Leiden

overwerkte zenuwen

kalmeeren en worden gesterkt door

Mijnhardt's zenuwtabletten

Buisje 75ct. Bij Apotheken Drogisten.

EEN ONTMOETING.

(Twee heeren ontmoeten elkaar; A heeft grijs, B zwart geverfd haar).

A.: „Wel, in langen tijd hebben we elkaar niet gezien en we zijn toch zulke oude bekenden!”

B.: „Ja, dat is waar, ik kende je al toen je nog grijs was.”

Adverteeren doet verkoopen!

Stoomwasscherij „Edelweiss”

GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het behandelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg

Ververij en Chemische Wasscherij

Huiduitslag
Wasch de aangedane plaatsen met warm water en Puroolzeep; droog dan voorzichtig af en doe er wat Purool op. Herhaal dit elken dag, zoo lang het noodig is.

Als andere middelen gefaald hebben, als gij Uw Asthma-aanvallen minder benauwd en minder veelvuldig wilt maken, wend U dan in vertrouwen tot het middel, waarop nog zelden te vergeefs een beroep is gedaan bij ziekten der luchtwegen:

**AKKER'S
ABDIJSIROOP
VOOR DE BORST**

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

ROERMOND Neerstraat
HOTEL KISSELS. Modernste comfort ter stede. Auto-garage aan huis. Uitpakkamers

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestr. A 9

ATTENTIE!

Waarom neemt een ervaren Tuinder-stoker de **Gazogeenketel „RAINCHON”?**

1. Omdat hij ca. 40 % bespaart aan brandstoffen.
2. Omdat hij 75 % minder tijd neemt voor bediening.
3. Omdat hij het loon van een nachstoker of zijn eigen rusttijd kan sparen.
4. Omdat hij de volle kosten van een „RAINCHON”-ketel spoedig heeft terugverdiend.

Deze en nog veel meer andere gemakken en voordelen zijn reeds ten volle bewezen, vooral bij de laatste strenge vorst. — Een niet te onderschatten hoofdvoordeel krijgt U nog door gelijkmatige temperatuur, waardoor vroegere teelt en een veel volmaakter en beter product van alle vruchten, bloemen, etc.

Hiervan kunt U zich bij al Uw collega's die reeds meerdere jaren met de „RAINCHON”-ketel stoken, gaan overtuigen.

Fabrik. W. Doesborgh & Zonen - Tegelen.

Jongens
stoeien en ravotten graag, maar vallen en bezeeren zich dan ook dikwijls. Zorg daarom altijd in huis voor een doos **PUROL**
Doos 30-60, Tube 80 ct.

BUITENGEWONE EETLUST.

Het is niet aan iedereen gegeven, een zoo grooten eetlust te bezitten als de held van wien ik u ga vertellen.

Een Engelsch edelman had onder zijne bedienden een stalknecht, die, zonder dat hij er hinder van had, evenveel spijs in zijn maag kon bergen als vier gewone menschen.

Eens dat de Engelschman een groot gezelschap bij zich had genoodigd, kreeg hij van een visscher uit de omstreken een kabeljauw ten geschenke, die deze gevangen en opzettelijk voor hem bewaard had. De visch moest minstens 10 kilogram zwaar wezen.

Terwijl de visscher den kabeljauw schoonmaakte en in stukken sneed, riep een der vrienden van den edelman:

„Ik wed dat uw knecht, op wiens eetlust gij u zoo beroemt, den visch niet alleen opeet.

De edelman liet den knecht roepen, en deze nam de weddingschap aan, op voorwaarde, dat men hem tevens een flinke pot bier zou geven.

Men maakte den visch op drie verschillende manieren klaar.

Toen de knecht de gerookte en gestoofde porties had opgegeten, en hem nog maar de rest overbleef, die de keukenmeid had gemarineerd, gaf hij teekenen van ongerustheid. Zijn meester vroeg hem wat hem deerde. De knecht zeide: „Nu gij mij zoo veel verschillende porties laat opeten, vrees ik, dat ik den kabeljauw niet meer zal kunnen verorberen, als hij eindelijk eens komt.”

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren op „**LIMBURG IN BEELD**”, à

f 1.62½ per drie maanden, 1)
f 0.12½ per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of per post toezenden in open envelop, met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „**LIMBURG IN BEELD**”

WEES SLIM-GEBRUIK „GLIM”

ONDANKS LAGE PRIJZEN

HOOGSTE KWALITEIT

No. 8

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12½ ct.; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)